

DESPRE SPIRITUL SFÂNT

Volumul III

Ce este roada Spiritului Sfânt?

Calea Creștină

2021 – Arad

caleacrestina@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro

Traduceri ale Bibliei folosite în carte:

Dacă nu se face o precizare, citatele sunt din Biblia D.Cornilescu.

Siglele altor traduceri ale Bibliei folosite în carte:

GBV = tradusă și tipărită de Gute Botschaft Verlag versiunea din anul 1989 sau cea din anul 2001.

NW = Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi (2000; 2006).

SCC = Scripturile Calea Creștină

Prescurtari:

n.s. - notă de subsol.

î.Ch. - înainte de Christos.

d.Ch. - după Christos.

	CUPRINS	Pagina:
1	Ce este roada Spiritului Sfânt?	3
2	Această roadă are ea doar nouă calități sau mai multe?	10
3	Fiecare calitate din roada Spiritului are alte calități înrudite?	16
4	Analiza roadei Spiritului din Galateni 5:22,23.	17
5	Analiza roadei Spiritului din alte pasaje.	40
6	Analiza roadei dragostei.	64
7	Ce trebuie să faci ca să ai roada Spiritului?	71
8	Care sunt alte lucrări ale Spiritului Sfânt?	76
9	Cum să fi plin și să umbli în Spirit Sfânt?	80

1. CE ESTE ROADA SPIRITULUI SFÂNT?

Roada Spiritului este fructul sau ceea ce rodește Spiritul în tine?

Roada Spiritului (Spiritului) este descrisă în Galateni 5:22,23. Voi cita acest pasaj în context pentru a înțelege mai bine, ce este această roadă.

Galateni 5:16-25: „**Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege. Și faptele firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim Duhul, să și umblăm prin Duhul”.**

În acest pasaj sunt descrise nouă calități ale roadei Spiritului Sfânt, Spirit Sfânt care rodește în credincos: „**dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor**”.

Ce este această roadă (la singular, nu la plural: roadele)?

Se ridică câteva întrebări în acest sens:

Sunt calitățile care descriu roadă Spiritului, manifestări ale Spiritului Sfânt din credincios? Adică ai Spiritul Sfânt implicit ai și roadă? Sau calități diferite care rodesc în copilul lui Dumnezeu sunt ca efect al lucrării Spiritului din credincios și nu ca prezență directă a Spiritului? Sunt niște calități/virtuți creștine ce se obțin prin străduință și cultivarea lor în viața creștinului?

Am citat pasajul în contextul lui tocmai cu scopul de a înțelege mai bine ce este roada Spiritului; în ce context/mediu rodește Spiritul; cu ce este pusă în contrast, cum putem avea această roadă.

Roada Spiritului este pusă în contrast, cu roada cărnii (în BC: firea păcătoasă)¹, deoarece v. 22, începe cu precizarea: „**Roadă Duhului, dimpotrivă, este**”. În timp ce în versetele anterioare se descrie: „**faptele firii pământești**”, roada Spiritului este „**dimpotrivă**”, altceva, ceva ce contrastează sau este la polul opus de aceste fapte păcătoase, izvorâte din carnea noastră păcătoasă și decăzută.

În contextul mai largit, Spiritul Sfânt este în opoziție cu carnea (firea păcătoasă), și cu legea vechiului legământ care era de fapt puterea păcatului (1Corinteni 15:56).

Călăuzirea Spiritului ne face să nu fim sub lege (călăuzirea literei). Legea dată prin Moise, care avea scopul să îi facă pe evrei conștienți că sunt păcătoși și au nevoie de un Salvator (Mântuitor), să îi facă conștienți că natura omului decăzut este din cale afară de păcătoasă și omul fiind în carne, în această natură păcătoasă, nu poate împlini cerința dreaptă a legii (Romani 7:9-25).

Toate jertfele de animale de atunci prefigurau jertfa lui Christos, singura care poate ispăși etern păcatele, și îi poate curăța conștiința credinciosului pentru a sluji lui Dumnezeu cu o conștiință curată (Evrei 9:11-15). Doar prin această jertfă vina păcatului poate fi înlăturată, iar puterea păcatului este dezbrăcată (Romani 6:6), demonii sunt dezarmați de armele lor care au fost până atunci: legea și păcatul omului (călcarea legii), prin Christos am murit față de lege și față de păcat (Coloseni 2:13-15; Romani 6:2-11; 7:6).

Doar prin credința în Christos, și prin călăuzirea Spiritului împlinim cerința dreaptă a legii (Romani 3:31; 8:2-4; Filipeni

¹ În limba greacă este: „*sarx*” = *carne*, cu sensul de natura omului păcătoasă, pământească, carnală. În timp ce Spiritul este de la Dumnezeu din cer, Spiritul este divin, ceresc, sfânt, carnea este din pământ și după căderea în păcat a moștenit păcatul și are o înclinație naturală spre păcat. Teremenul „*carne*”, atunci când nu se referă la trupul de carne, se referă la natura noastră omenească, păcătoasă, nesfântă, nedivină, pământească, condusă de pofte păcătoase.

3:2,3), doar așa împlinim spiritul legii, esența legii care este superioară literci.

De aceea, Pavel precizează: „**Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege”.**

Însă contrastul nu este doar între Spirit și lege; ci, și între Spiritul Sfânt și carne (firea pământească), iată că ele sunt în opoziție, în conflict, astfel carnea dorește (pofteste) lucruri cu care Spiritul nu este de acord. Opoziția este și între cârmuirea Spiritului și poftele cărnii. Cu alte cuvinte dorințele Spiritului sunt în opoziție cu dorințele (poftetele) cărnii.

În acest context, Pavel descrie faptele cărnii (ce rodește carnea), și ce rodește Spiritul (faptele Spiritului).

Dacă natura păcătoasă a omului (carnea, firea pământească), îl îndeamnă pe om la următoarele fapte: „**preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea**”.

Spiritul îi îndeamnă pe oameni la următoarele fapte: „**dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor**”.

Termenul grecesc pentru „roadă” (**karpos**) are înțelesurile: *fruct, rezultat, câștig, rod*, iar în sensul figurat, descendent sau lăstar.

În N.T. cuvântul apare de 54 de ori la singular și de 12 ori la plural după cum urmează:

Roadă: Matei 3:10; 7:17-19; 12:33; 13:8,26; 21:19,34; Marcu 4:7,8,29; 11:14; 12:2; Luca 1:42; 3:9; 6:43,44; 8:8; 13:6,7; 20:9,10; Ioan 4:36; 12:24; 15:2,4,5,8,16; Fapte 2:30; Romani 1:13; 6:21,22; 15:28; 1Corinteni 9:7; Galateni 5:22; Efeseni 5:9; Filipeni 1:22; 4:17; Evrei 12:11; 13:15; Iacob 3:18; 5:7,18; Apocalipsa 22:2.

Roadele: Matei 3:8; 7:16,20; 21:34,41,43; Luca 3:8; 12:17; Filipeni 1:11; 2Timotei 2:6; Iacob 3:17; Apocalipsa 22:2.

Așa cum se observă din formularea apostolului Pavel, termenul „roadă Spiritului” (SCC) apare la singular. „**Roadă**

Spiritului”, este un termen biblic care însumează calitățile/atributele/virtuțile pe care le rodește Spiritul într-un creștin. Calitățile roadei, nu sunt separabile ca și când ar fi nouă roade separate. Fiecare virtute nu reprezintă decât o fațetă a portretului celui care umblă în Spiritul. Fiecare credincios care este altoit în Christos trebuie să producă această roadă care să însumeze toate cele nouă virtuți (și altele).

Cu siguranță că aceste calități ale roadei, nu sunt doar calități lăuntrice ale creștinului, ci ele sunt calități ce se transpun în fapte, ca de pildă: „**bunătatea**”, devine în faptă: „**facerea de bine**”.

Spiritul Sfânt nu este implicat doar în uciderea faptelor păcătoase (Romani 8:13), și a ne da o natură nouă, divină (2Petru 1:3,4), dar și a ne călăuzi în faptele bune pregătite mai dinainte de Dumnezeu ca să umblăm în ele (Efeseni 2:10).

Astfel în timp ce Spiritul Sfânt este natura nouă ce o primim la nașterea noastră de sus (din nou), roada Spiritului sau „**fructul Spiritului**” (King James Version), este ceea ce produce Spiritul Sfânt în noi, atât ca calități lăuntrice, precum și ca fapte/lucrări, deoarece roada este în opoziție nu cu calitățile cărnii, ci cu faptele cărnii.

Prin urmare, roada Spiritului, nu este doar ceva ce obținem prin străduință și efort propriu, la unele culte se pune accentul pe a ,*cultiva roada Spiritului*’, dar roada Spiritului, nu este ceva ce cultivi tu, este ceea ce rodește Spiritul, nu este ceva ce rodești tu prin propria ta silință, disciplină, cultivare, efort propriu.

Este adevărat că aceste calități/virtuți, pot fi cultivate prin disciplină, efort, străduință (2Petru 1:5-7), dar acele calități nu vor fi roada Spiritului; ci, calități cultivate de om, de aceea Ioan Botezătorul le spune celor botezați de el: „**Faceți, deci, roade vrednice de pocăința voastră...**” (Matei 3:8; Luca 3:8). Cu siguranță că el nu poruncește Spiritului Sfânt ca să producă roadă, ci omului care prin căință (schimbarea minții) își va transforma viața aducând roadă.

Astfel, în Scripturi se arată, că aceste calități vin prin Spiritul Sfânt (Galateni 5:22,23), dar și prin disciplina de care ne face parte Tatăl ceresc (Evrei 12:11), prin încercări, suferințe prin factori exteriori (Romani 5:3,4; Iacob 1:2-4), poate veni din temperamentul omului cu care s-a născut (Ecleziat 7:8; 10:4), sau din voința omului (2Timotei 3:10).

Toate aceste calități și altele sunt roada Spiritului atunci când vin prin Spiritul, adică datorită prezenței, lucrării și manifestării Spiritului. Însă, Spiritul nu lucrează peste liberul tău albitru, peste voința ta, El nu te transformă în robot al iubirii, al bucurie, al păcii, al facerii de bine. Nu, ci El lucrează doar dacă Îl lași să lucreze, doar dacă ești în acord cu El prin credință, căință, mentalitate, voință, atitudine, etc. doar dacă ai devenit un singur Spirit cu El, poate lucra roada Lui în tine și prin tine.

Dacă comparăm roada (fructul) Spiritului, cu fructele obținute dintr-o livadă, ne dăm seama că în timp ce partea omului este să semene, să ude, să curețe pomii, etc. partea lui Dumnezeu este să facă să crească. Însă cel ce seamănă și udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu care dă creșterea (1Corinteni 3:6-9). Omul doar trebuie să colaboreze cu Spiritul, să-L lase să lucreze, să-și plieze, voința, credința, faptele pe îndemnurile Spiritului. Astfel omul poate bloca sau lăsa liber ca roada Spiritului să curgă prin el, după cum un agricultor poate ajuta sau frâna, îngreua, roada din pomi prin modul cum taie crengile, cum udă, cum tratează pomii.

Omul nu poate să facă singur ca pomii să rodească, oricât i-ar uda, săpa sau trata, aceasta ține de Dumnezeu. Și pe de altă parte Dumnezeu a ales să lucreze prin om, dându-i lui o parte din responsabilitate, așa că El niciodată nu va semăna, uda, săpa.

Ce poate face omul și este îndatorirea lui, trebuie să facă omul, Dumnezeu este credincios și sigur își va face partea Lui.

În ce privește calitățile creștine, roada Spiritului reprezintă o parte din lucrarea lui Dumnezeu care fiind prezent în noi prin Spiritul ne ajută să le avem. Dar lucrarea de transformare, nu se face doar prin Spiritul (roadă, daruri, lucrări), ci și prin sângele lui Christos, prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin încercările și transformările la care ne supune Dumnezeu, etc. Și prin ascultarea noastră, dându-ne toată silința, dar nu vom confunda străduința noastră cu lucrarea Spiritului.

Roadă Spiritului se manifestă în noi, în măsura în care ne deschidem la Spiritul Sfânt și-L lăsăm să lucreze, noi o putem bloca sau o putem lăsa să lucreze liber în noi, o putem însufleți sau o putem stinge, căci noi putem singe Spiritul, și implicit și

roada Spiritului, sau putem reaprinde Spiritul și implicit roada Lui (comp. cu 1Tesaloniceni 5:19 cu 2Timotei 1:6,7).

Noi putem avea Spiritul Sfânt și să avem o slabă roada a Spiritului, dacă prin păcat, atitudinea noastră greșită, noi blocăm ca Spiritul să lucreze în noi.

Astfel roada Spiritului nu este doar manifestarea Spiritului din credincios, adică vine un Spirit de dragoste, am dragoste, vine un Spirit de bucurie, am bucurie, vine Spiritul Sfânt ca Spirit de pace, am pace. Nu, roada Spiritului, este mai mult decât anumite manifestări temporare și sporadice ale prezenței divine, ea este ceea ce rodește natura divină din noi, natură divină care nu pleacă din credincios. Vor fi momente când vom avea anumite manifestări de putere, de bucurie, de pace, etc., dar roada Spiritului în noi, nu sunt doar aceste manifestări, ci sunt: calitățile, virtuțile sau însușirile, noi fapte care a luat chip în noi prin nașterea noastră din El.

Da, carcaterul lui Christos se obține și prin faptul că ne dăm toată silința (2Petru 1:5-10), străduința (Luca 13:24; Romani 2:7; 2Timotei 6:11), cât și prin încercările, suferințele, necazurile, prelucrarea prin care ne trece Dumnezeu (Psalmul 51:17; 107:12).

Dar nici silința noastră, nici suferințele prin care Dumnezeu ne modelează, ne purifică, nu este roada Spiritului. Cracaterul Domnului Iesus Christos, sau calitățile omului cel nou, se obține prin mai multe mijloace de către Tatăl cersc. Aceste mijloace sunt: 1) mijlocul interior: Spiritului Sfânt din noi care rodește, lucrează se manifestă din interior spre exterior; 2) silința și străduința pe care și-o dă omul sub călăuzirea și puterea Spiritului, care poate să-i schimbe personalitatea, caracterul cât și faptele (comportamentul) exterioare; 3) Încercările, necazurile, suferințele, durerile, etc. care din exterior lucrează înspere interior, chipul lui Christos.

În timp ce, darurile sunt manifestarea și lucrarea Spiritului pentru alții, *darurile fiind mai degrabă puterile ce le-a avut Christos* pe pământ (apostol, profet, învățător, om care face minuni, vindecător, conducător, păstor, slujitor-diacon, evanghelist, etc.), cu care a servit pe alții; *roada este caracterul Domnului*, sunt calitățile Lui: dragoste, bucurie, pace, blândețe, bunătate, etc.

Roada Spiritului este personalitatea Spiritului Sfânt, calitățile Lui divine (calități pe care le are și Tatăl și Fiul), și este atât caracterul Lui **manifestat** în credincios, cât și faptele Lui care **au ca efect** a prezenței și lucrării Sale în credincios: roada.

În contrast cu darurile (la plural), observăm că în Galateni 5:22,23 se vorbește de roada (la singular) Spiritului, nu roadele (la plural). Astfel ne putem închipui că prezența și lucrarea Spiritului rodește în noi acest fruct divin cu mai multe calități, roada fiind un singur comportament, dar care se manifestă prin mai multe calități.

Sau roada Spiritului, poate fi comparată cu lumina făcută de o singură sursă de lumină, lumina este una, dar spectrul luminii dă mai multe culori: roșu, oranj, galben, verde, albastru, indigo, violet.

Un alt exemplu: după cum vița de vie, rodește prin lucrarea sevei care circulă din butuc (Christos) în mlădițe (creștinii): ciorchinul de strugure. Ciorchine care nu este doar un singur bob; ci, este compus din mai multe boabe, o singură roadă (un singur ciorchine) dar mai multe calități (mai multe boabe). Ciorchinul de strugure, o dată consumat hrănește fizic, roada ieșită în exterior prin fapte/comportament/atitudini, hrănește Spiritul omului, pentru că orice vine din Spiritul hrănește/zidește Spiritul nostru, și astfel sudează legătura frățească din adunare, care este corpul lui Christos.

2. ACEASTĂ ROADĂ ARE EA DOAR NOUĂ CALITĂȚI SAU MAI MULTE?

Mulți cred că există doar cele 9 calități sau manifestări ale roadei, doar cele descrise în Galateni 5:22,23.

Cu siguranță personalitatea Spiritului, caracterul divin, are mai mult de aceste 9 calități! De fapt și contextul din Galateni lasă să se înțeleagă o astfel de posibilitate.

Dacă în v.16-20, se dă o listă a faptelor cărnii (firii pământești), și această listă nu este completă, deoarece găsim în alte pasaje cu liste de fapte păcătoase și alte fapte ale cărnii (Romani 1:27-31; 1Corinteni 6:9,10; Efeseni 5:3-5; 2Timotei 3:1-5), tot așa putem găsi mai multe calități ale roadei Spiritului!

În plus, Pavel a precizat clar după cele 16 fapte ale cărnii: „**și alte lucruri asemănătoare cu acestea**”. Cu alte cuvinte, el nu a pretins că dă o listă completă a faptelor cărnii, și prin extensie a roadei Spiritului, care este în opoziție cu aceste fapte carnale.

Cu siguranță Spiritul Sfânt, produce în creștin, și alte calități descrise în alte pasaje din Biblie.

Câteva pasaje cu roada Spiritului în afară de cel din Galateni 5:22,23, ar putea fi: Romani 6:22; 14:17; 15:13; Efeseni 4:1-3,24; Filipeni 2:1; Iacob 3:17,18; 2Petru 1:3.

Există argumente solide că calitățile roadei sunt mult mai multe decât cele din Galateni 5:22,23.

În primul rând, însuși definiția dragostei (agape) din 1Corinteni 13, ne arată mai multe calități izvorâte din dragoste sau asociate cu dragostea. Astfel dragostea: **„este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul”**.

Din acest text s-ar desprinde alte câteva calități ale iubirii și prin extensie ale roadei Spiritului: ne-invidioasă, umilința/smerenia opusul mândriei, cuviința opusul necuviinței, altruismul (opusul egoismului), adică nu caută folosul său, calmul, opusul mâniei, gândire pozitivă și bazată pe adevăr.

În al doilea rând, fiind Spiritul adevărului (Ioan 14:17; 15:26; 16:13), roada Lui în omul cel nou nu poate fi decât Adevărul (Efeseni 4:24).

O altă listă ce ar putea conține roada Spiritului sau roadele bune produse de Dumnezeu în noi, este Romani 6:20-22: **„Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică”**.

Aici Pavel face un contrast dintre robia păcatului și roadele de rușine aduse atunci (faptele cărnii), și robia față de Dumnezeu și roadele neprihănirii (dreptății) sau sfințirii aduse de Spiritul în creștin după ce omul a devenit creștin.

Putem adăuga la calitățile din Galateni și **dreptatea și sfințirea** ca rod al Spiritului, având în vedere că Spiritul lui Dumnezeu este însuși un Spirit Sfânt (Fapte 19:2), și este un Spirit de dreptate sau de judecată (Isaia 4:4) și lucrarea Spiritului în mileniu pe pământ, are ca roadă: judecata și dreptatea (Isaia 32:15-17), iar lucrarea Spiritului din Iesus, a făcut ca Domnul Iesus să vestească judecata (justiția) care în final va triumfa (Matei 12:18-21).

Tot în epistola către Romani, apostolul Pavel spune: **„Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt”** (Romani 14:17). Și **„Dumnezeul nădejii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!”** (Romani 15:13). **Neprihănirea** (dreptatea), **puterea** și **nădejdea** (speranța) este asociată cu bucuria și pacea în lucrarea Spiritului Sfânt, astfel fără teamă le putem include pe lista cu calități ale roadei, deoarece Biblia vorbește de puterea Spiritului (Luca 4:14), așa cum vorbește de dragostea Spiritului (Romani 15:30). Dacă dragostea este o roadă, puterea de ce nu ar fi?

În Efeseni 4:1-3, se spune: **„Vă sfătuiesc, deci, eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții**

în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii”.

Pe lângă calitățile roadei Spiritului: *blândețe, îndelungă răbdare, dragostea și pacea (legătura păcii)*, apare alte două calități: **smerenia** și **unirea** (unitatea), și fiind vorba de unirea Spiritului, nu poate fi vorba decât de o altă roadă a Spiritului, și anume unitatea pe care o face Spiritul în corpul lui Christos, unitate cu capul și unitate între mădulare.

În plus, dacă înțelegem că Spiritul Sfânt este și Spiritul lui Christos, acest Spirit nu poate fi decât smerit ca și Iesus (Matei 11:29), un Spirit supus, umil, care nu se promovează (glorifică) pe Sine, ci care Îl promovează pe Fiul, Îl glorifică pe Christos (Ioan 16:14), care l-a glorificat pe Tatăl pe pământ (Ioan 17:4).

Iar în Efeseni 5:9, se arată o altă roadă a Spiritului, numită acolo: **„roada luminii”** (în Wescott și Hortt: **karpos tou photos**). Astfel Pavel explică: **„Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr”**. Este interesant câteva aspecte legate de acest text: a) Apare și aici **„karpos”** = roadă, la singular; b) apare ca rod: bunătatea, care este rodul Spiritului, astfel am putea trage concluzia, că *roada luminii* sau *roada Spiritului* este același lucru; c) în anumite manuscrise grecești² pe care se bazează TEXTUL RECEPTUS, apare **„roada Spiritului”** (**karpos pneumatosis**), astfel unele traduceri în engleză ca: KJV, LITV, Webster, sau în alte limbi, apare în text: **„roada Spiritului”**; d) luminarea este lucrarea Spiritului (Evrei 6:4), astfel ce rodește lumina, este de fapt o rodire a Spiritului care a adus lumina în noi.

² Varianta: **„roada luminii...”**, se găsește în manuscrisele și în scrierile părinților biserici: P49; S,A,B,D*,F,G,P; 6,33,81,256,424-corec., 1175, 1319, 1739, 1881, 1962, 2127, 2464; it-ar,b,d,f,g,mon,o; vg; syr-p,pal; cop-sa,bo; arm; eth; geo-1;Origen; Gregory- Thaumaturgus; Victorinus-Rome; Ambrosiaster; Lucifer; Jerome; Pelagius; Augustine;

Iar varianta **„roada Spiritului...”**, se găsește în în manuscrisele și în scrierile părinților biserici: P46; D-corec.2; 075, 0150; 104, 263, 365, 424*, 436, 459, 1241, ,1573, ,1852, 1912, 2200;; Byz[K,L]; Lect; syr-h; geo-2; slav; Chrysostom; Theodore-lat.

În concluzie, este clar că și dreptatea (neprihănirea) și adevărul fac parte din roada Spiritului.

Un alt text ce face posibil referire la roada Spiritului, este cel din Filipeni 1:9-11, unde se spune: **„Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu”**.

Iată Pavel se ruga ca frații din orașul Filipi, pentru ca dragostea lor să crească în cunoștință și pricepere, ca ei să aibă discernământ, să poată deosebi lucrurile mai importante, și aceasta să aibă ca efect: umplerea cu roada dreptății, o roadă ce se obține prin Christos spre slava lui Dumnezeu.

Dacă ținem cont de câteva lucruri, ne vom da seama că ,roada dreptății' e posibil să se refere la roada Spiritului Sfânt.

1) În context Pavel vorbește de o lucrare în creștini, pe care Dumnezeu a început-o și o va duce la bun sfârșit (v.6). Despre ce lucrare este vorba, despre lucrarea de transformare după chipul lui Christos (Romani 8:29; 2Corinteni 3:18), chipul lui Christos se referă la calitățile Lui, adică la roada Spiritului. 2) Pavel se ruga ca filipeni să crească în dragoste față de cunoștință, pricepere, discernământ, făcându-i astfel să fie plini de roada dreptății, adică ceea ce rodește dreptatea din ei, dreptate obținută în urma: cunoașterii, priceperii și discernământului. Dacă, prin rugăciune se primește Spiritul Sfânt, dacă cunoașterea și priceperea sunt lucrări ale Spiritului, atunci de ce efectul acestor lucrări: roada dreptății, nu ar fi roada Spiritului manifestată în faptele și viața credinciosului?! 3) Această roadă nu este obținută prin străduință proprie independentă de divinitate, nu, căci textul spune că roada dreptății se obține prin Iesus Christos. Ea este lucrarea și acțiunea filipenilor, dar o lucrare cu ajutorul lui Christos, și implicit a Spiritului lui Christos.

În Filipeni 2:1-3, se spune: **„Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de**

ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși”.

Iată din nou legătura³ Spiritului sau părtășia Spiritului nu poate fi despărțită de: mângâierea în dragoste, bucurie, dragoste, care sunt calități ale roadei Spiritului, dar nu lipsește nici: **smerenie**, dar și **milostivire** (duioșie, afecțiuni duioase) și **îndurarea**, alte posibile calități ale roadei Spiritului.

În plus, în Iacob 3:13-18, se vorbește de *înțelepciune de sus* în opoziție cu *înțelepciunea pământească*, și curios unele calități ale înțelepciunii de sus, sunt identice cu roada Spiritului, și unele fapte ale cărnii (firii pământești) sunt identice cu înțelepciunea pământească, atunci de ce nu am putea considera Iacob 3:17,18, o listă similară cu calitățile roadei Spiritului?

Observați similitudinea la faptele pământești:

FAPTELE PĂMÂNTEȘTI:	FIRII	ÎNȚELEPCIUNEA PĂMÂNTEASCĂ:
Galateni 5:19-21: „Și <u>faptele firii pământești</u> sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, <u>vrăjibile</u> , <u>certurile</u> , <u>zavistiile</u> , <u>mâniile</u> , <u>neînțelegerile</u> , <u>dezbinările</u> , <u>certurile de partide</u> , <u>pizmele</u> , <u>uciderile</u> , <u>bețiile</u> , <u>îmbuibările</u> și <u>alte lucruri asemănătoare cu acestea...</u> ”.		Iacob 1:13-16: „...Dar dacă aveți în inima voastră <u>pizmă</u> amară și un duh de <u>ceartă</u> , să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci <u>este pământească</u> , <u>firească</u> (Grecește: <u>sufletească</u>), <u>drăcească</u> . Căci acolo unde este <u>pizmă</u> și duh de <u>ceartă</u> , este <u>tulburare</u> și <u>tot felul de fapte rele</u> ”.

Observați similitudinea la roada Spiritului sau înțelepciunea de sus:

ROADA SPIRITULUI	ÎNȚELEPCIUNEA DE SUS
Galateni 5:22,23: „ Roadă Duhului , dimpotrivă , este:	Iacob 3:17,18: „ Înțelepciunea care vine de sus , este , întâi ,

³ În greacă: *koinonia* = împărtășire, părtășie, comuniune legătură.

dragostea, bucuria, <u>pacea</u>, îndelunga răbdare, bunătatea, <u>facerea de bine</u>, credincioșia, <u>blândețea</u>, înfrânarea poftelor”.	curată, apoi <u>pașnică</u>, <u>blândă</u>, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de <u>roade bune</u>, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace”.
--	---

Cred că comentariile sunt de prisos, chiar dacă apostolul Pavel și apostolul Iacob (fratele Domnului), au stiluri diferite, totuși esența este aceeași, același Spirit i-a inspirat, același calități: pacea, blândețea, facerea de bine sau roadele bune, toate vin de sus prin Spiritul, indiferent că le numit: roada Spiritului sau înțelepciune de sus.

De fapt aceste roade ale înțelepciunii de sus sunt numite în final: „**roada neprihănirii**”, la sfârșitul pasajului, în greacă apare tot „**karpōs**” = roadă/fruct la singular. Expresie ce o găsim și în Filipeni 1:11.

Prin urmare, putem spune că roada Spiritului este sinonimă cu roada luminii (Efeseni 5:9), roada dreptății sau neprihănirii (Filipeni 1:11; Iacob 3:18).

În concluzie alte calități ale roadei pe lângă Galateni 5:22,23, sunt:

Curăția/puritatea (Iacob 3:17).

Blândețea/gentilețea/delicatețea (Iacob 3:17).

Ușor de înduplecat/lipsa rigidității (Iacob 3:17).

Îndurarea/mila (Iacob 3:17; Filipeni 2:1-3).

Nepărtinirea (Iacob 3:17).

Nefățarnicia/neipocrizia (Iacob 3:17).

Sfințenia (Romani 6:22; Efeseni 4:2,24).

Speranța/nădejdea (Romani 15:13; 12:12).

Dreptatea/justiția (Romani 14:17).

Umilința/smerenia (Matei 11:29; Filipeni 2:3; Coloseni 3:12; 1Petru 3:8).

Puterea/tăria (Luca 4:14; Efeseni 1:19; 6:11; Romani 15:13,19).

Adevărul (Ioan 14:17; 15:26; 16:13; Efeseni 4:24; 6:14).

Tot felul de fapte bune (Fapte 9:36; Coloseni 1:10; Tit 2:14).

Chibzuință/cumpătare (2Timotei 1:7).

3. FIECARE CALITATE DIN ROADA SPIRITULUI ARE ALTE CALITĂȚI ÎNRUDITE

La fiecare calitate din roadă există alte calități înrudite și asociate, de pildă: la **dragoste**, există: afecțiunea, prietenia, altruismul, compasiunea, etc. La **bucurie**, există: fericirea, veselia, voioșia, etc. La **pace**, există: liniște, tihnă, siguranță, seninătate, etc. La **îndelunga răbdare** este: îngăduința răbdătoare, răbdarea sfinților, răbdarea lui Christos. La **bunătate** este: bunăvoința, compasiunea, mila, îndurarea, etc. La **facerea de bine** este: dărnicia, milostenia, ospitalitatea. La **credincioșie**, este: credința, loialitatea, fidelitatea, atașamentul, devotamentul. La **blândețe**, este: blajinitate, a fi liniștit, moderat, cumpătat, etc. La **înfrânare**, este: stăpânire de sine, autocontrol, reținere, etc.

Și cu siguranță că și celelalte calități ale roadei descrise în celelalte texte au calități asociate.

Să vedem în continuare:

4. ANALIZA ROADEI SPIRITULUI DIN GALATENI

5:22,23

1) Dragostea (agape). În limba greacă în care a fost redactat N.T. există patru cuvinte pentru iubire după cum urmează:

1. agape = iubire altruistă chiar față de străini și dușmani,

2. philia, phileo, philadelphia = prietenie, iubire frățească, afecțiune frățească.

3. storge = iubirea naturală a familiei, iubirea rudelor.

4. eros = iubirea romantică, sentimentală, asociată cu atracția sexuală.

Însă roada Spiritului, este iubirea *agape*. În N.T. expresia *agape* (iubire) apare de 116 ori; iar *agapao* (a iubi) de 142 de ori.

Această iubirea *agape*, este o iubire altruistă, o iubire nu venită de simpatie, puncte comune cu celălalt, este decizia de a iubi, a iubi persoane care-ți sunt chiar antipatice, a-ți iubi vrășmași, a iubi pe cine nu merită să iubești.

Ordinea în care așează Pavel virtuțile roadei Spiritului este logică. Dumnezeu este Dragoste și ca atare, prezența Spiritului în fiecare credincios este manifestarea dragostei lui Dumnezeu în inima lui (Romani 5:5). Cuvântul grecesc folosit de apostolul Pavel pentru a se referi la această fațetă a roadei Spiritului (*agape*) este cuvântul care apare în general în Noul Testament pentru a exprima dragostea divină ca un atribut distinct de dragostea omenească, sau de prietenie (în gr. filia). Dragostea *agape* exprimă esența importante porunci dată de Domnul: „**Să-L iubești pe Domnul Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși**” (Luca 10:27).

Așa cum a afirmat însuși Domnul Iesus, posedarea și manifestarea acestei virtuți este o condiție pentru moștenirea vieții veșnice (Luca 10:28). Apostolul Pavel spune că în absența dragostei, orice altă virtute sau dar pe care îl are omul, nu valorează absolut nimic (1Cor. 13:1-3). Este virtutea care îi unește pe credincioși, asigurând armonia necesară în corpul lui Christos (Coloseni 2:2; 3:14).

Caracterul dragostei este definit de actul lui Dumnezeu prin care a dat omenirii cel mai suprem dar posibil, pe Fiul Său.

Voința lui Dumnezeu este ca această virtute să-i definească pe fiecare credincios și acest lucru este posibil datorită Spiritului Sfânt care ne ajută să avem această virtute.

Iubirea agape, este esențială, celelalte calități ale roadei nu ar funcționa fără de ea, nu putem să ne bucurăm fără dragoste, nu putem avea pace fără iubire, nu putem avea bunătate, facere de bine etc. (1Corinteni 13:1-8)

De fapt toate aceste calități sunt interdependente (au o dependență reciprocă).

Iubirea agape este pusă prima pe listă, deoarece dragostea este mai mare decât toate (1Corinteni 13:13).

Este iubirea lui Dumnezeu față de omenire (Ioan 3:16), și față de creștini (2Tesaloniceni 2:16), este iubirea lui Christos față de noi (Romani 8:37; Efeseni 5:2), este iubirea Spiritului Sfânt (Romani 15:30), care este un Spirit de dragoste (2Timotei 1:7), este iubirea cu care trebuie noi să-i iubim pe oameni (2Petru 1:7).

Spiritul Sfânt din noi rodește această dragoste, putem ști că avem Spiritul Sfânt, dacă avem dragostea Spiritului, dacă avem roada Spiritului.

Domnul Iesus Însuși a spus în Ioan 13:34,35: **„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”** Cum ne-a iubit Domnul? În Galateni 2:20, se spune cum: **„...Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pe Sine însuși pentru mine”**. De aceea, Domnul a putut spune în Ioan 15:12,13: **„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”**.

Să nu uităm niciodată că iubirea nu pierde niciodată, nu dă greș niciodată și este mai mare ca toate (1Corinteni 13:8,13). În raport cu cunoștința și profeția care se vor sfârși, iubirea nu pierde niciodată, sau cu speranța (nădejdea) care atunci când se va materializa, când vom fi în Regatul lui Dumnezeu, nu o vom mai avea, căci se va împlini ceea ce am sperat (Romani 8:24).

De asemenea, vorbirea în limbi îngerești sau omenești fără dragoste este o zăngănitoare, profeția, cunoașterea tuturor misterelor și credința puternică, fără dragoste sunt nimic, tot la fel faptele noastre, dărnicia noastră, cum spune Pavel inspirat de Spiritul fiind în 1Corinteni 13:1-3: **„Chiar dacă aș vorbi**

în limbi omenеști și îngerești și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic”.

2) Bucuria (chara). Bucuria este sentimentul plăcut sau starea de mulțumire sau fericire⁴ sufletească, care provine din Dumnezeu prin Spiritul Sfânt. Noi putem avea bucurie chiar independent de circumstanțele în care suntem, putem fi bucuroși chiar și în necazuri, deoarece ne bucurăm în speranță (Romani 12:12), într-un Domn care nu se schimbă (Filipeni 4:5), și într-un Spirit care rămâne pentru totdeauna cu noi chiar și în strămătorii și în ispite (Ioan 14:16; Romani 14:17).

Dar bucuria poate veni și din factori fizici externi, ea poate veni în urma binecuvântărilor, prosperității sau anumitor circumstanțe pozitive în viața noastră (Psalmi 4:7). Dar ea poate exista în ciuda circumstanțelor rele din viața noastră (Habacuc 3:17,18), deoarece bucuria este un rod al Spiritului este manifestarea și fructul Spiritului din noi, care se poate manifesta independent de circumstanțele noastre. Când lui Pavel și lui Sila li s-a aplicat unul dintre cele mai aspre tratamente în închisoarea din Filipi, ei **„se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu”** (Fapte 16:25). Nu trebuie să ne mire atunci faptul că Pavel, din închisoarea din Roma, a putut scrie mai târziu bisericii din Filipi: **„Și chiar dacă ar trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutoră peste jertfa și slujba**

⁴ Unii creștini cred că *bucuria* este diferită de *fericire*, fericirea fiind în opinia lor, doar un sentiment care apare în prosperitate, binecuvântări și circumstanțe bune, dar Biblia nu susține această diferențiere. În Biblie găsim că oameni pot fi fericiți în circumstanțe rele: Luca 6:20,21; 11:28; Ioan 13:2; 20:29; Iacob 1:12.

Bucuria, fericirea, veselia, etc. este același sentiment pozitiv, dar la diferite nivele de intensitate. Iar acest sentiment de diferite intensități, poate apărea independent de circumstanțele în care ne aflăm (Filipeni 1:7; 2:17,18), dar nu independent de Dumnezeu (Ecleeziastul 2:25; Fapte 14:15-17).

credinței voastre, eu mă bucur și mă bucur cu voi toți. Tot așa și voi bucurați-vă, și bucurați-vă împreună cu mine” (Filipeni 2:17,18). În aceeași epistolă, cu toate că trăia în perspectiva martirajului, exuberanța lui Pavel nu cunoaște limite: **„Bucurați-vă întotdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!”** (4:4).

Spiritul Sfânt este un Spirit de bucurie/veselie (Psalm 45:7), dar El aduce bucuria în credincios, deoarece Biblia vorbește de **„bucuria care vine de la Duhul Sfânt”** (1Tesaloniceni 1:6), și tot Biblia vorbește de a fi plin de bucurie (Luca 10:17), sau plin de Spirit Sfânt și bucurie (Fapte 14:52).

Cerul este plin de bucurie, noi trebuie să reflectăm cerul, Însuși Dumnezeu este **„fericitul Dumnezeu”** (1Timotei 1:11), prezența lui Dumnezeu este plină de bucurie (Ezra 6:22; Neemia 12:43), ea aduce bucurii nespuse (Psalmul 16:11; 1Petru 1:8).

Spiritul Sfânt este un Spirit de veselie (Evrei 1:9), iar lucrarea Spiritului Sfânt din noi, ar trebui să ne ajute să avem o atitudine de mulțumire, care este un ospăț necurmat, o bucurie continuă (Proverbe 15:15). De fapt, bucuria Domnului este tăria noastră (Neemia 8:10), fără rodul bucuriei, suntem seci și fără putere, fără vlagă/elan. Astfel bucuria are la rândul ei ca rod: tăria, vigoarea, dacă avem bucurie putem fi biruitori în toate. Bucuria este adusă de prezența Spiritului Sfânt, și ea constituie o protecție pentru credincios (Proverbe 15:13; 17:22).

Virtutea bucuriei apare constant în Scripturi ca un sentiment rezultat al relației pe care o are credinciosul cu Dumnezeu. De asemenea, este produsul relației de părtășie care există între copiii lui Dumnezeu. Această virtute nu se manifestă numai în condiții favorabile. Apostolul Pavel scrie tesalonicenilor că ei au **„primit Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Spiritul Sfânt”** (1Tesaloniceni 1:6). Dacă avem bucuria Spiritului, pe care o putem avea chiar în circumstanțe potrivnice, viața noastră este o continuă sărbătoare, așa cum oamenii sunt bucuroși datorită beției de vin, noi suntem bucuroși fiind plin de Spiritul Sfânt (compară Zaharia 10:7 cu Fapte cap.2).

3) Pacea (eirene). Pacea este sentimentul plăcut sau starea de odihnă, tihnă, liniște pe care îl primim prin Spiritul Sfânt în

ciuda circumstanțelor (Ioan 16:33). Pacea poate fi legată de circumstanțele bune, plăcute (2Cronici 20:30; Fapte 9:31; 2Corinteni 2:13), însă prin Spiritul Sfânt putem avea pace chiar dacă în jurul nostru este furtună, chiar dacă suntem împovărați (Matei 8:24-27; 11:28-30; Fapte 27:10-36).

Pacea vine de la Dumnezeu și de la Christos (Romani 1:7; 1Corinteni 1:3), prin intermediul Spiritului Sfânt (Galateni 5:22; Apocalipsa 1:4), și aceea pace, poate depăși orice obstacol, orice tulburare, este o pace care întrece orice pricepere (Iov 34:29; Filipeni 4:7).

Spiritul Sfânt este un Spirit de pace, în contrast cu spirite de ceartă (Filipeni 1:15,17; 2:3; Iacob 3:14,16), de gâlceavă (Romani 2:8), astfel oamenii în părtășie cu Spiritul Sfânt pot avea pace (Romani 14:17; Filipeni 2:1-3).

Pacea Spiritului Sfânt se raportează la trei: 1) Pacea cu Dumnezeu; 2) Pacea cu semenii; 3) Pacea cu noi înșine.

Pacea cu Dumnezeu vine în urma împăcării cu Dumnezeu prin Iesus Christos prin jertfa Lui, prin sângele Lui curs pentru noi (Romani 5:1; Efeseni 2:14), și prin lucrarea Spiritului care aduce sângele și curățirea în credincios (Evrei 9:14; 1Petru 1:2). Pacea cu Dumnezeu se păstrează prin prietenie cu El (Iov 22:21), în urma prezenței lui Dumnezeu din viața noastră (Numeri 6:26; Psalmul 4:8), în urma lucrării Spiritului Sfânt din noi și prin noi (Romani 8:6).

Pacea cu Dumnezeu ne face să avem **pace cu semenii noștri**, prin roada Spiritului în relația cu ei, chiar în situații tensionate vom avea pace și nu mânie, tulburare sau ceartă. Pacea ca roadă a Spiritului este opusă față de: „...**vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile...**” (Galateni 5:20-22).

Pacea cu semenii nu înseamnă compromis, nici capitulare în fața răului; ci înseamnă a avea pacea și a o manifesta prin Spiritul în orice circumstanță, presiune. Domnul Iesus a spus în Ioan 16:33: „**V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.**”

Pacea cu semenii se manifestă prin cuvintele de pace ce le transmitem (Matei 10:11-13; Luca 10:5-7), prin evanghelia păcii predicată prin Spiritul Sfânt pentru ca ei să se împace cu Dumnezeu (Fapte 10:36; Efeseni 6:15).

În relația cu noi înșine, vom avea pace prin Spiritul care ne dă odihnă în orice situație, în circumstanțe grele, în încercări, ne dă pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, adică o pace, care este dincolo de orice rațiune sau motiv firesc (natural). Este o pace supranaturală care uluiește rațiunea și priceperea noastră (Filipeni 4:6,7).

Avem pace chiar în slăbiciuni, știind că oricând putem apela la Dumnezeu prin Spiritul Sfânt, dacă am păcătuit, și putem primi har (Romani 5:1-11).

Pacea este roada Spiritului și binecuvântarea lui Dumnezeu peste poporul Lui (Psalmul 29:11), este vorba o pace deplină care nu poate fi tulburată de nimic (Isaia 26:3), o pace în toate domeniile, datorită prezenței Lui (2Tesaloniceni 3:16) pentru că o avem în El și este pacea Lui (Ioan 16:33; Filipeni 4:7; Coloseni 3:15)

De fapt, înainte de a pleca din mijlocul lor, Isus i-a asigurat pe ucenicii Săi: **„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea”** (Ioan 14:27). Ca Domn al Păcii, Christos a avut autoritatea să transmită această virtute ucenicilor (discipolilor) Săi. Spiritul este cel care îl ajută pe credincios să aibă această virtute a păcii. Ca și virtutea bucuriei, pacea nu poate fi influențată de circumstanțele în mijlocul cărora ne desfășurăm activitatea sau de perspectiva sumbră a cursului evenimentelor, fiindcă este pacea lui Dumnezeu dăruită prin Spiritul Sfânt. Prezența Spiritului în credincios asigură prezența acestei virtuți. Absența Spiritului îl privează automat de pace pe cel ce se consideră credincios, întrucât sursa ei nu mai este o realitate în viața celui om. De aceea s-a rugat psalmistul: **„Nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt”** (Psalm 51:11).

4) Îndelunga răbdare (makrothumeo)⁵. Îndelunga răbdare este capacitatea de a răbda multe și îndelung, are sensul de suferință lungă, răbdare lungă.

⁵ În limba greacă pe lângă: **„makrothumia”** = îndelungă răbdare, mai există un alt cuvânt asemănător, desemnând, răbdarea: **„hypomeno”** = răbdare, perseverență, a suferi, a îndura. Acest cuvânt apare de 18 ori, în următoarele pasaje: Matei 10:22; Marcu 13:13; Luca 2:43; Fapte 17:14; 1Corinteni 13:7; 2Timotei 2:10,12; Evrei 10:32; 12:2,3,7; Iacob 1:12; 5:11, 1Petru 2:20. Această

Dragostea îi dă omului putere să rabde când toate lucrurile merg rău. De asemenea îi dă putere să rămână calm și liniștit când alții își pierd firea. Există oameni cu talente și posibilități nelimitate, dar într-o situație neașteptată intră în panică. Singurul lor mod de reacție este să devină agitați. Îndelunga răbdare suportă mult timp purtarea urâtă a oamenilor, împrejurări dificile îngăduite de Dumnezeu, așteptări lungi ale promisiunilor lui Dumnezeu.

Îndelunga răbdare este sinonimă cu îngăduința răbdătoare (2Timotei 2:24), cu îngăduința în dragoste (Efeseni 4:2), cu îngăduința care iartă (Proverbe 19:11; Coloseni 3:12,13), cu răbdarea sfinților (Apocalipsa 14:12), cât și cu răbdarea lui Christos (2Tesalonicieni 3:5), cu multa răbdare a lui Dumnezeu (Romani comp. 2:4; cu 9:22).

Doar Spiritul lui Dumnezeu ne poate ajuta să avem îndelungă răbdare (Galateni 5:22), deoarece Spiritul Sfânt Îl manifestă pe Dumnezeu care este încet la mânie și îndelung răbdător (Exod 34:6; Ieremia 15:15; 1Petru 3:20), și pe Domnul Christos care este îndelung răbdător (1Timotei 1:16).

Dumnezeu este încet la mânie, deoarece acesta este caracterul Lui (Exod 34:5-7), iar această calitate este înrudită cu altele și provine din dragostea Lui (1Corinteni 13:4). Astfel Dumnezeu este îndelung răbdător, deoarece este îndurător și milostiv, bogat în bunătate și în credincioșie (Psalmul 86:15; 103:8; 145:8; Ioel 2:13; Iona 4:2); dar și din pricina Numelui Său (Isaia 48:9). Tăria lui Dumnezeu se arată și prin îndelunga Lui răbdare, așteptând momentul pedepsirii celui rău, fără a se grăbi, dând har și șanse suficiente omului spre căința și salvare lui (Naum 1:3; 2Petru 3:9,15).

Îndelunga răbdare este caracterul Spiritului Sfânt, dar și a copiilor lui Dumnezeu. Ei primind Spiritul primesc caracterul

expresie: „**hypomeno**”, putem să o considerăm roadă a Spiritului, deoarece iubirea este: „**îndelung răbdătoare**” [**makrothumeo**], și aceiași iubire „**rabdă** [**hypomeno**] **toate**” (1Corinteni 13:7). Atunci expresia „**hypomeno**”, este sinonimă cu **makrothumia**”, și nu mai consider necesar, să o mai analizez separat ca roadă.

Spiritului, de aceea ei pot răbda îndelung, această răbdare este caracteristică sfinților.

A avea îndelungă răbdare înseamnă a îndura imperfecțiunile și provocările altora, conștienți de faptul că Dumnezeu le-a îndurat pe ale noastre; înseamnă, de asemenea, a suporta toate necazurile și dificultățile vieții, fără murmurare sau răzvrătire; înseamnă să ne supunem voinței divine știind că acceptarea providenței lui Dumnezeu aduce întotdeauna beneficii vieții noastre (Iacob 1:2-4,12; 5:7-11).

În esență, îndelunga răbdare este virtutea prin care credinciosul este abilitat să accepte și să suporte orice încercare, orice nedreptate ce i se face, orice supărare provocată de semenii, fără a produce în el vreo mutație cu privire la atitudinea lui față de semenii și față de Dumnezeu. Spiritul Sfânt îl ajută pe credincios să dezvolte o astfel de virtute care, în esența ei, este din Dumnezeu (2 Corinteni 6:6; Coloseni 1:11).

Opusul răbdării este nerăbdarea și nerăbdarea vine din iubirea de sine și din mândrie conform Scripturii, atunci când ne considerăm importanți nu mai avem răbdare cu cei slabi, sau cu alți oameni, tocmai de aceea Biblia sfătuiește: „...**mai bun este cel răbdător decât cel îngâmfat**” (Ecleziast 7:8 GBV). Răbdarea este în opoziție cu îngâmfarea, deci nerăbdarea este mândrie, este mândria unui om superior care nu poate aștepta sau răbda.

Nu după tonul vocii (volumul de decibeli) putem cunoaște un om puternic spiritual, nici după cât cunoaște, ci după cât răbda, în Coloseni 1:11: „**întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie**”.

Iar această îndelungă răbdare nu este o răbdare pasivă, un fel de letargie, ești ca o legumă și aștepti orice, nu ai nici o reacție la ce ți se întâmplă, nu, este vorba de o roadă a Spiritului complexă, nu este vorba de o îndelungă răbdare rece, fără nici un sentiment, ci de o „**răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie**”.

Îndelunga răbdare [**makrothumeo**] și răbdarea/perseverența [**hypomeno**] nu este doar capacitatea de a rezista, de a rămâne în picioare în ciuda aversităților; ci, ea este capacitatea de a progresa, de a înainta indiferent de opoziție, de a avea reacții corecte.

Iată o răbdare manifestată în dragoste, cu bucuria Spiritului Sfânt, o răbdare care nu-și pierde calitatea de a iubi, a se bucura, a avea pace, bunătate, facere de bine, blândețe, credincioșie, etc. Toate calitățile roadei sunt interdependente, adică au o dependență reciprocă, nu pot una fără alta. O iubire fără răbdare, facere de bine, etc. nu este iubire, o răbdare fără bucurie, pace, blândețe, etc. nu este răbdare în termeni divini. Îndelunga răbdare autentică duce la dragoste, smerenie, pace, blândețe, îngăduință, unitate, iertare (Efeseni 4:1-3; Coloseni 3:12-15).

Caracterul unui slujitor prelucrat și umplut de Spiritul Sfânt, se vede prin îndelunga răbdare a lui. În 2Corinteni 6:4-6, se spune: „**Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări...prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută**”. Caracterul copilului lui Dumnezeu se formează în răbdare, Cuvântul lui Dumnezeu dă roade în răbdare (Luca 8:15).

Îndelunga răbdare poate veni de la Spiritul Sfânt (Galateni 5:22), poate veni din temperamentul omului cu care s-a născut (Ecleziat 7:8; 10:4), sau din voința omului (2Timotei 3:10). Dar poate fi cultivată prin încercări, suferințe prin factori exteriori (Romani 5:3,4; Iacob 1:2-4), răbdarea este imperios necesară ca moștenim făgăduințele lui Dumnezeu și să nu o luăm înaintea în lucrarea Domnului (Evrei 6:15; 10:36).

5) Bunătatea (chrestos). Bunătatea este însușirea de a fi bun, această însușire duce la acțiuni bune, la facerea de bine. Calitățile înrudite cu bunătatea sunt: bunăvoința, bunătatea iubitoare, amabilitatea, îndurarea, mila, compasiunea.

Această bunătate este o dorință activă, o înclinație de a face binele altora, indiferent dacă acele persoane sunt rele sau bune.

Dumnezeu este singura persoană numită „**bun**”, de către Domnul Iesus (Luca 18:19), în sensul că El este izvorul bunătații. Domnul Iesus, a moștenit această bunătate datorită nașterii sale din Tatăl, tot la fel: Spiritul Sfânt, care a ieșit din Tatăl prin Fiul (Ioan 1:14; 15:26). Chiar și creștinii sunt buni, datorită bunătații Lui, noi toți am gustat din bunătatea Lui (Psalmi 34:8) și astfel o imităm și o reflectăm.

Dumnezeu Tatăl este bun și cu cei drepti și cu cei nedrepti (Matei 5:45; Luca 6:35). Bunătatea Lui s-a manifestat prin faptul că L-a trimis pe singurul Lui Fiu ca să moară pentru noi (Efeseni 2:7; Tit 3:4,5).

Domnul Iesus Christos a imitat bunătatea Tatălui și a reflectat-o, a manifestat bunătate (2Corinteni 10:1), tocmai de aceea apostolul Petru aplică afirmația din Psalmul 34:8, care se referă la Iehova (Dumnezeu Tatăl) la Christos în 1Petru 2:3.

Chiar și despre Spiritul Sfânt se spune că este: „**Spiritul Tău cel bun**” (Neemia 9:20; Psalmul 143:10), și cum să nu fie, o dată ce El este Mângâietorul și Spiritul Tatălui (Matei 10:20; Ioan 14:26). Spiritul Sfânt este bun deoarece ne face înțelepți (Neemia 9:20), și conduce (călăuzește) pe cărarea dreptății (Psalmi 143:10).

Bunătatea Lui este eternă (Psalmi 100:5), bunătatea lui Dumnezeu este fără margini, nelimitată (Psalmul 69:16; 145:7), El este „**plin de bunătate**” (Exod 34:6; Psalmul 145:8), în sensul că toată gândire, vorbirea, atitudinea, acțiunile lui Dumnezeu reflectă bunătatea Lui, chiar și judecata Lui este o manifestare a bunătății Lui (Psalmul 119:39). Bunătatea Lui este prezentă în toate, în sensul că prezența Lui nu este lipsită de bunătate, și în sensul că toate acțiunile Lui au în ele și virtutea aceasta (Psalmi 33:5).

Dumnezeu este descris ca fiind: „**bogat în bunătate**” (Numeri 14:18; Psalmul 86:15; 103:8; Iona 4:2), „**prea bun**” (Psalmi 59:17), iar în bunătatea Lui: iartă păcatele (2Cronici 30:18; Psalmul 86:5), va arăta păcătoșilor calea (Psalmi 25:8), se îndură (Psalmi 107:1; 145:9), este binevoitor (Psalmi 135:3), este credincios (2 Samuel 15:20), bunătatea Lui Îl face să treacă la acțiune devenind binefăcător (2Samuel 2:6; Psalmi 119:68)

A avea bunătate înseamnă a avea o atitudine deschisă, pozitivă față de semenii, virtute care ar trebui să definească nu numai raporturile familiale între credincioși; ci, raporturile cu toți oamenii. Bunătatea este atributul lui Dumnezeu prin care El, atunci când eram răzvrățiți, ne-a adus la starea de căință. Este virtutea prin care posesorul ei nu ține cont de răutatea celor din jur, ci îi tratează cu amabilitate pe toți, cu îndurare (Zaharia 7:9).

Noi creștinii care avem chipul lui Dumnezeu, trebuie să avem bunătatea lui Dumnezeu în noi și în virtutea acestei bunătăți să relaționăm cu oamenii din jurul nostru.

O comportare plină de bunătate, nu o bunătate umană, firească; ci, una divină, supranaturală, o bunătate ca a lui Dumnezeu (1Samuel 20:14; 2Samuel 9:3).

Dragostea agape este plină de bunătate, aceasta este însușirea fundamentală a iubirii agape (1Corinteni 13:4), aceasta nu este doar o teorie, creștinii din primul secol erau plini de bunătate, aveau acest rod al Spiritului, așa cum adevărește Pavel sub inspirație când spune în Romani 15:14: „**În ce vă privește pe voi, fraților, eu însumi sunt încredințat că sunteți plini de bunătate, plini și de orice fel de cunoștință și astfel sunteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții**”.

Acest rod al Spiritului, este de fapt și un rod al luminii după cum spune Pavel în Efeseni 5:9: „**Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr**”. Iată lumina, Christos prin Spiritul Sfânt se manifestă în orice fel de bunătate.

Datoria noastră este să ne facem partea noastră ca niște slujitori ai lui Dumnezeu (2Corinteni 6:6), care arată public pe Dumnezeu pe care-L slujesc prin virtuțile pe care le manifestă. De aceea, este imperios necesar să avem părtașia Spiritului Sfânt (2Corinteni 13:14; Filipeni 2:1), ca să putem să ne îmbrăcăm „**cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare**” (Coloseni 3:12).

Dorința noastră ar trebui să fie, nu doar de a avea roada în noi, ci ca Dumnezeu să ne ajute prin Spiritul Sfânt să o manifestăm, să ne deschidă El oportunități, și să ne dea înțelepciune pentru a o manifesta spre slujirea altora.

În 2Tesaloniceni 1:11, apostolul Pavel, s-a rugat în acest sens, el spune: „**De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui și să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate și orice lucrare izvorâtă din credință**”.

6) Facerea de bine (agathosune). Această fațetă a roadei Spiritului presupune acțiune din partea credinciosului, așa cum rezultă și din utilizarea verbului *a face*, în denumirea ei. Acțiunea acestei virtuți este îndreptată întotdeauna spre ajutorarea semenilor.

Dacă la modul general „a face bine” include și separarea credinciosului de ceea ce este rău, „facerea de bine”, este acțiunea dragostei, a bunătății îndreptată spre semenii.

Apostolul Petru a văzut această calitate manifestându-Se în Iesus Christos, când spune: „**Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de Diavolul; căci Dumnezeu era cu El**” (Fapte 10:38).

Iar Luca spune că bunătatea lui Barnaba a avut ca rezultat convertirea multora la credință: „**Căci Barnaba era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință. Și destul de mult norod s-a adăugat la Domnul**” (Fapte 11:24). Așadar, facerea de bine include și eforturile pe care le facem pentru a-i aduce la credință pe cei fără Dumnezeu, precum și lucrările de vindecare (Fapte 4:9), milostenie (Fapte 9:36), dărnicie (1Timotei 6:18), etc.

Facerea de bine este o caracteristică a celor umpluți de Spiritul, Domnul Christos „s-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, **plin de râvnă pentru fapte bune**”.

În Scripturi suntem încurajați în mod repetat la fapte bune, fapte bune pregătite de Dumnezeu (Efeseni 2:10), care nu le putem face decât în Christos (Ioan 15:1-5) și prin Spiritul Sfânt (Zaharia 4:6; Galateni 5:25; 1Petru 1:12,22).

Aceste fapte bune la care suntem îndemnați prin Spiritul, le vom face în mod natural, așa cum un pom rodește roade bune dacă este pom fructifer, sau roade sălbatice dacă este arbore sălbatic (comp. cu Matei 7:15-20).

Faptele bune vor fi efectul natural al roadei Spiritului din noi, cât și lucrarea, călăuzirea Spiritului. Nu este suficient să avem Spiritul, trebuie să trăim și să umblăm prin Spiritul, trebuie ca creștinii „să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune, pentru nevoile grabnice și **să nu stea neroditori**” (Tit 3:14). Iată noi putem avea puterea lui Dumnezeu în noi, lumina Lui, Spiritul Lui, și să stăm „neroditori”, blocând lucrarea Lui.

De aceea suntem încurajați în Scripturi: „să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: **aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu**” (Coloseni 1:10).

Încurajare valabilă și pentru femei (1Timotei 2:10), și pentru tineri (Tit 2:7), și pentru toți care au crezut în Dumnezeu (Tit 2:14; 3:8,14). De fapt, întrunirile adunării se fac și pentru: „ca să ne îndemnăm la dragoste și **la fapte bune**” (Evrei 10:24).

7) Credincioșia (pistis). Cuvântul grecesc „**pistis**”, înseamnă atât *credință* cât și *credincioșie*. Credința este o încredere neclintită în lucrurile în care sperăm (Evrei 11:1), o încredere în Dumnezeu (Evrei 11:6), în Christos (Ioan 14:1), în promisiunile lui Dumnezeu (Evrei 6:12). Biblia vorbește de mai multe tipuri de credință:

- 1) **Credința mântuitoare** care se exercită din inimă (Romani 10:9,10), o credință ce vine prin Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:17), pe care inima omului o primește și o exercită acționând după voia lui Dumnezeu.
- 2) **Credința/credincioșia ca rod** al Spiritului (Galateni 5:22), este fructul sau efectul Spiritului Sfânt din tine, este măsura de credință ce a pus-o Dumnezeu în tine (Romani 12:3), după măsura harului și a lucrării Spiritului din tine (Romani 1:12,13; 12:3-6).
- 3) **Credința ca dar** al Spiritului (1Corinteni 12:9), este un dar ce primești prin Spiritul Sfânt, și acest dar se primește prin har (Efeseni 4:7).
- 4) **Credința ca încredințare** (Romani 14:1,14,22).
- 5) **Credința ca hotărâre**, legământ (1Timotei 5:11,12, „**credința dintâi**” = hotărârea sau legământul văduvelor tinere de a rămâne necăsătorite).
- 6) **Credința ca credincioșie/loialitate** (Tit 2:10).
- 7) **Credința demonilor** (Iacob 2:19, o credință că Dumnezeu există care îi face să se înfioare, să tremure de frică, dar o credință care nu-i transformă în persoane bune).
- 8) **Credința ca crez**, principii de credință, sau ca ansamblu de convingeri religioase (Romani 1:8; Iuda 3; Efeseni 4:5; 1Timotei 4:1; 2Petru 1:1), toți creștinii autentici, au același Spirit de credință și mod de exprimare a credinței prin vorbire (2Corinteni 4:13).

Iar credincioșia este: loialitate, fidelitate, atașament, devotament, etc.

Nu știm sigur, dacă Pavel s-a referit la **credință** sau la **credincioșie** ca roada a Spiritului, însă indiferent la ce s-a referit, cele două sunt inseparabile. Nu există credincioșie față de

Dumnezeu, fără credință în El, și nici credință în El, dacă această credință nu i-a în timp forma de credincioșie față de El.

Având în vedere că Spiritul Sfânt este un Spirit de credință (2Corinteni 4:13), atunci acest Spirit fiind prezent în noi produce și ne îndeamnă în mod implicit la credință, și prin urmare toți creștinii au o măsură de credință (Romani 12:3) datorită aceluiaș Spirit care îi locuiește lăuntric, și a altor factori (ex. Cuvântul lui Dumnezeu).

Însă în unii oameni, Spiritul de credință, lucrează mai pregnant, aceștia având nu doar roada = credința/credincioșia, ci darul credinței (1Corinteni 12:9).

În timp ce roada Spiritului o au toți creștinii într-o măsură mai mare sau mai mică, darul credinței îl au doar unii, nu toți creștinii.

Dacă credința este încredere neclintită în ceea ce sperăm, nădăjduim, credincioșia este efectul credinței, comportarea credinciosului față de Dumnezeu, este umblarea în ascultare pe baza credinței, este loialitatea datorită încrederii în El.

Dumnezeu Tatăl, de asemenea este prezentat ca fiind credincios (Deuteronom 7:9; 32:4; 1Corinteni 1:9; Evrei 10:23; 1Petru 4:19), ca având credincioșie (Exod 34:6), o credincioșie mare (Plângerile 3:22,23), El este bogat în credincioșie (Psalmi 86:15), credincioșie care nu anulează dreptatea Lui (1Ioan 1:9), o credincioșie eternă (Psalmi 89:2; 100:5; 111:8), o credincioșie datorită: îndurării, milei, îndelungii Lui răbdări, bunătății Lui (Exod 34:6; Psalmul 40:10; 86:15; 89:1,2), o credincioșie arătată prin trimiterea lui Christos pe pământ (Romani 15:8), și prin faptul că nu permite ispite (încercări) mai mari decât putem suporta (1Corinteni 10:13).

Credinșioșia lui Dumnezeu ne oferă ocrotire (Psalmul 91:4), la rânduit pe Fiul pentru a avea o relație cu El (1Corinteni 1:9), credincioșia Îl face pe Dumnezeu să ne ierte păcatele (1Ioan 1:9), și ne oferă un temei sigur pentru a crede și a spera (Evrei 10:23). Lucrările Lui reflectă credincioșia Lui, chiar poruncile Lui reflectă această virtute divină (Psalmul 111:7,8).

Domnul Iesus Christos, este credincios (2Tesaloniceni 3:3; 2Timotei 2:13), acesta este unul dintre numele sau titlurile Lui: „**Cel credincios**” (Apocalipsa 19:11). Conducerea Lui ca Rege în Regatul lui Dumnezeu, va reflecta dreptatea și credincioșia Lui (Isaia 11:5), datorită credincioșiei Lui față de Tatăl, El se va lupta cu dreptate (Apocalipsa 19:11).

Datorită faptului că Domnul este credincios față de noi, ne va întări și ne va păzi de cel rău (2Tesaloniceni 3:3), credințioșia Lui nu se schimbă datorită unor factori externi, ea este parte din caracterul etern al Lui, de pildă, El nu va da la o parte credințioșia Lui, dacă noi suntem necredincioși (2Timotei 2:13).

Domnul Iesus a fost credincios peste casa lui Dumnezeu (Evrei 3:2,6), El este numit: **„Martorul credincios și adevărat”** (Apocalipsa 1:5; 3:14), deoarece El este un martor fidel adevărului (Ioan 18:37).

Spiritul Sfânt este credincios, El este în locul lui Christos pe pământ, și manifestă caracterul Lui (Ioan 15:26), credințioșia este o roadă a Spiritului (Galateni 5:22), ea este un efect al lucrării Spiritului.

În Ieremia 33:6, se spune: **„Iată, îi voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca și le voi deschide un izvor bogat în pace și credințioșie”**. Iată ce curge din acest izvor este Spiritul Sfânt și roada Lui: pacea și credințioșia.

În Romani 15:13, redat după o traducere literală din greacă, Pavel arată că puterea Spiritului, face ca omul să se umple de bucurie, pace, credință, speranță, el spune: **„Iar Dumnezeul speranței să vă umple de toată bucuria și de pace, în a crede, pentru a vă îmbelșuga în speranță printr-o putere a Spiritului Sfânt”**.

În Galateni 5:5, Pavel leagă din nou credința de Spiritul Sfânt, când spune: **„Căci în Duh, noi așteptăm din credință speranța justificării”** (NT - Sapienția).

Tot la fel face și apostolul Iuda, când spune în Iuda 1:20: **„Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră Preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt”**. Iată, rugăciunea făcută prin Spiritul Sfânt poate zidi credința, astfel există o legătură inseparabilă între credință și Spiritul Sfânt, de fapt Dumnezeu ne dă credință (Romani 12:3) prin Spiritul Sfânt (2Corinteni 4:13).

Credințioșia este o virtute creștină, întrucât L-a caracterizat pe Christos, așa cum arată autorul Epistolei către Evrei: **„De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus, care a fost credincios Celui care L-a rânduit, cum și Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu”** (Evrei 3:1-2).

Credințioșia în raporturile creștinului cu Mântuitorul poate fi definită ca obligația morală pe care o are acesta de a se încrede în El și de a rămâne în El, în pofida presiunilor la care este supus (Romani 1:8).

Credințioșia noastră față de Dumnezeu arată frica noastră de El (Neemia 7:2), o frică în sensul de *respect, reverență*, care ne îndeamnă la o slujire cu „**scumpătate și credințioșie**” (Iosua 24:14), și „**din toată inima**” (1Samuel 12:24).

Credințioșia ne poate face să primim harul iertării (Proverbe 16:6; Efeseni 2:8), iar apoi ca regi și preoți împreună cu Christos (Apocalipsa 1:5,6), credințioșia ne poate păzi și întări în această poziție primită prin har (Proverbe 20:28).

Credințioșia face parte din caracterul legământului dintre Dumnezeu și poporul Său, după cum spune în Osea 2:20: „**te voi logodi cu Mine prin credințioșie și vei cunoaște pe Domnul!**” De aceea, Diavolul caută să ne „**strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos**” (2Corinteni 11:3).

Iar credințioșia lui Dumnezeu, ne păzește integral, și ne încurajează ca și noi să fim credințioși și să ne ferim de orice formă a răului (1Tesaloniceni 5:22-24).

Credințioșia poate, însă, defini și relația dintre oameni, o prietenie adevărată se arată prin credințioșie, deoarece: „**Rănilă făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui, dar sărutările unui vrăjmaș sunt mincinoase**” (Proverbe 27:6).

În Biblie găsim exemple remarcabile de credințioșie, exemple care nu ar putea exista fără prezența și lucrarea Spiritului Sfânt.

Însă, tot Biblia, lansează o provocare în Proverbe 20:6: „**Mulți oameni își trâmbează bunătatea; dar cine poate găsi un om credințios?**” Vei permite tu ca Spiritul Sfânt să rodească: credințioșie, ca astfel să devii un om credințios față de Dumnezeu, frați și semenii tăi?

8) Blândețea (prautes)⁶. Termenul are sensul atât de blândețe cât și de umilință, smerenie, el apare de 9 ori în N.T.

⁶ În Iacob 3:17, unde sunt prezentate calitățile înțelepciunii de sus, apare un alt cuvânt în greacă pentru blândă: „*epieikēs*”, care are sensul de: *blândețe, gentilețe, delicatețe, paciență, moderație*. Acest cuvânt mai apare în următoarele texte: Filipeni 4:5; 1Timotei 3:3; Tit

Blândețea nu înseamnă lipsă de curaj, nu înseamnă a fi moale, molatec, a nu avea personalitate, a nu avea curaj, a fi laș. Ci blândețea înseamnă tărie a caracterului.

Domnul Iesus a fost puternic, a făcut semne și minuni, a oprit furtuna, a înviat morții, dar a fost blând. Chiar în prezent, El este puternic având toată autoritatea în cer și pe pământ, și totuși El este și blând. Iesus Christos, este prezentat ca fiind blând, un păstor care este blând cu oile Sale (Isaia 40:11), de aceea oile pot găsi odihnă în El (Matei 11:29).

La prima sa venire pe pământ El a venit în chip smerit, a venit așa cum a fost profețit în Zaharia (Zaharia 9:9), iar Evanghelistul Matei confirmă spunând: **„Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgaruș, mânzul unei măgărițe” (Matei 21:5).**

După învierea Sa și înălțarea la cer, Domnul Isus și-a păstrat caracterul blând, deoarece Pavel spune în 2Corinteni 10:1: **„Eu, Pavel, vă rog, prin blândețea și bunătatea lui Hristos, eu, cel „smerit când sunt de față în mijlocul vostru și plin de îndrăzneală împotriva voastră, când sunt departe”.**

Chiar la a doua venire, Domnul va veni pentru a se lupta, o luptă cu scopul de a apăra adevărul și dreptatea, dar și blândețea, după cum este scris în Psalmul 45:4: **„Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândețea și neprihănirea și dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate!”**

Spiritul Sfânt, poate fi și un Spirit de putere, de judecată, dar și un Spirit blând. Apostolul Pavel face referire la asprimea sau bunătatea lui Dumnezeu (Romani 11:22), el le spune creștinilor din Corint: **„Ce voiți? Să vin la voi cu nuiua sau cu dragoste și cu duhul blândeții?” (1Corinteni 4:21).** Spiritul blândeții se referă la spiritul lui Pavel unit cu Spiritul Sfânt, care poate manifesta: asprime, muștrare, disciplină, sau dragoste și blândețe. Este interesent că **„duhul blândeții”**, este asociat cu dragostea, căci dacă dragoste nu e, nimic nu e.

Cu altă ocazie, tot Pavel sfătuiește în Galateni 6:1: **„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia**

3:1,2; 1Petru 2:18. Prin urmare, atât **„prautes”**, cât și **„epieikēs”**, fiind sinonime, având sensul de blândețe, sunt rod al Spiritului.

seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu". Iată ridicarea din păcat, se face cu Spiritul blândeții, având în Spiritul nostru, roada Spiritului care este blândețea.

Iată podoaba după care să alergăm, după cum spune Petru inspirat fiind în 1Petru 3:3,4: **„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule din aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu**". Iată spiritele noastre unite cu Domnul (1Corinteni 7:16), trebuie să arate caracterul Domnului, și atunci vom avea comportamentul **„unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu**".

În Biblie, înțelepciunea de sus, de la Dumnezeu, este blândă, atât blândă în sensul lui **epieikēs** = blândă, delicată, moderată (v.17), dar și în sensul lui **prautes** = blândețe, umilință, smerenie (v.13), chiar fiind numită: **„blândețea înțelepciunii**".

Cât de bine este arătat caracterul omului nou prin blândețe, nu doar prin a avea o cunoștință teologică, o înțelepciune a doctrinelor, ci după cum se spune în Iacob 3:13: **„Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii!”**

Iar **„Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică”** (v.17).

Iată nu este vorba de o blândețe rece, a fi tăcut, melancolic sau fără reacții, a fi blând că nu ai altă soluție; nu, această blândețe nu este lipsită de sentimente sau reacții, însă reacțiile sunt în dragoste și în Spiritul Sfânt, deoarece blândețea este un rod al Spiritului.

Această blândețe este însoțită de: curăție, pace, îndurare, ea nu esre rigidă, ci este ușor de înduplecat, este nepărtinitoare, nefățarnică. Blândețea este asociată în Scripturi și cu bunătatea, smerenia, îndelunga răbdare, îngăduința în dragoste, îndurarea (2Corinteni 10:1; Efeseni 4:2; Coloseni 3:12). Ea este asociată și cu cu teama și respectul (1Petru 3:15), atunci când ne vom respecta semenii, vom fi blânzi cu ei nu arțăgoși, duri sau flegmatici. Blândețea este asociată cu nădejdea sau speranța, în virtutea căreia îndreptăm pe potrivnici cu blândețe (2Timotei

2:25), blândețea este asociată cu cumpătarea; un om blând nu vorbește de rău pe semenii lui, nu se ceartă (Tit 3:2; 1Timotei 3:3), este în stare să învețe pe toți, chiar și pe cei dificili, de ce? Deoarece blândețea lui venită prin Spiritul Sfânt, îl face să fie **„plin de îngăduință răbdătoare”** (2Timotei 2:24). Întrebă-te iubite cititor, ai tu atâta blândețe încât să fi în stare să învețe pe toți, chiar și pe cei dificili?

Blândețea este opusul necurăției (impurității spirituale) și al răutății (Iacob 1:21).

Scriind corintenilor, apostolul Pavel îi îndeamnă: **„vă rog, prin blândețea și bunătatea lui Hristos ...”** (2 Cor. 10:1). A fi blând nu înseamnă a fi slab. Dimpotrivă, cel care este blând în orice situație dă dovadă de tărie, de stăpânire de sine, virtute pe care omul nu o poate cultiva decât cu ajutorul Spiritului. De asemenea, blândețea nu trebuie să-l determine pe un slujitor creștin, să evite ca să mustre și să disciplineze în dragoste și cu Spiritul blândeții (Galateni 6:1), deoarece blândețea nu elimină adevărul sau dreptatea; ci, le manifestă, însă în spiritul blândeții (Psalmul 45:4; 1Timotei 6:11).

Creștinul care posedă darul Spiritului Sfânt, nu poate fi necivilizat, dur, nemanierat față de semenii săi. Blândețea este o atitudine care L-a caracterizat pe Iesus Christos: *„Învățați de la Mine, a spus El, căci Eu sunt blând și smerit cu inima.”* Aceeași atitudine trebuie să-i caracterizeze și pe creștin atunci când vede pe un frate greșind (Galateni 6:1) sau când trebuie să mustre pe cei care greșesc (2Timotei 2:25).

A fi blând înseamnă a avea o atitudine moderată și a-ți subordona atitudinea lui Dumnezeu, chiar în situația când trebuie să mustri cu asprime sau să cerți, tu nu trebuie să ieși din Spiritul blândeții, după cum este scris: **„propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura”**. Doar cu ajutorul Spiritului blândeții putem învăța pe oamenii calea lui Dumnezeu, și putem primi învățătura după cum este scris în Iacob 1:21: **„De aceea lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele”**. Doar prin Spiritul blândeții, putem avea noi un Spirit smerit, un „Spirit potolit” (Psalmi 131:2; Proverbe 17:27), un Spirit învățabil, care va primi Cuvântul cu bucurie, nu se va îndoii și nu se va răzvrăti.

Dacă avem roada Spiritului: blândețea ea se va manifesta în relația cu ceilalți oameni, ea nu este doar o calitate interioară, ci se va manifesta în toate faptele noastre, de aceea Biblia sfătuiește în Filipeni 4:5: **„Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape”**.

Blândețea se va arăta în modul cum răspundem la provocările necredincioșilor, la cei ce ne cer socoteală de nădejdea din noi (1Petru 3:15), dar și va fi o calitate dominantă în relația cu copii noștri spirituali. Chiar dacă noi suntem apostoli, profeți, păstori, părinți spirituali, avem o vechime în adevăr, aceasta nu ne îndreptățește să-i tratăm pe începătorii în credință de sus, cu superioritate sau cu asprime. Moise a condus națiunea Israel, și a fost, cel mai blând. În Numeri 12:3: **„Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului”**. Apostolii din primul secol, urmând acest exemplu s-au comportat după cum se spune în 1Tesalonicieni 2:7: **„Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copii”**.

Blândețea ca roadă a Spiritului, este folositoare în tensiuni, certuri mâinii, căci Proverbe 15:1, spune: **„Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră atâță mânia”**.

Dar numai Spiritul lui Dumnezeu, ne poate transforma caracterul din tauri (oameni mânioși) în miei blânzi care nu-și deschid gura când sunt tăiați (Ieremia 11:19; Romani 8:36; 1Petru 2:21-23)

Dragostea îi dă omului putere să rabde când toate lucrurile merg rău. De asemenea îi dă putere să rămână calm și liniștit când alții își pierd firea. Există oameni cu talente și posibilități nelimitate, dar într-o situație neașteptată intră în panică. Singurul lor mod de reacție este să devină agitați.

Doar roada Spiritului, ne poate ajuta să fim blânzi când răbdarea naturală din fire cedează, toate eforturile din fire sunt limitate, doar Spiritul este nelimitat, ca să ne ajute în situații rele prelungite. În Mica 2:7 (GBV), se pune întrebarea retorică: **„oare este Spiritul DOMNULUI limitat?”**

9) Înfrânarea (egkrateia). Virtutea aceasta mai este cunoscută sub denumirea de: stăpânire de sine, autocontrol, înfrânarea poftelor.

Scriptura afirmă despre Dumnezeu în Iona 4:2, că este: **„...un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și**

bogat în bunătate și că Te căiești de rău!” Astfel Dumnezeu manifestă înfrânare, nu în sensul de înfrânare la a nu păcătui (Iacob 1:13); ci, în sensul de înfrânare când se oprește în anumite situații, de a mai trimite pedeapsa.

Spiritul Sfânt este un Spirit potolit, liniștit. Acest Spirit liniștit te ajută în situații grele, de tensiune, ca și tu să ai un Spirit potolit. În Proverbe 17:27, se spune: **„Cine își înfrânează vorbele, cunoaște știința și cine are duhul potolit este un om priceput”**.

Astfel datorită Spiritului Sfânt, tu poți păstra în Spiritul tău o atitudine corectă, tu te poți înfrâna în vorbire, în fapte, rămânând în odihna lui Christos (Matei 11:28-30).

Având în vedere faptul că omul este căzut în păcat și datat la orice lucru rău, fără puterea Spiritului Sfânt care locuiește în credincios, această virtute nu poate exista, înțeleptul Solomon a făcut următoarea afirmație: **„Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți”** (Proverbe 16:32). Nu există putere mai mare în viața unui om decât puterea de a se stăpâni pe sine.

Apostolul Pavel a cunoscut importanța acestei virtuți, astfel el descrie felul de luptă al credinciosului, el folosește analogia cu sportul care, pentru a câștiga o competiție, trebuie să se înfrâneze: **„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji”** (1Corinteni 9:25).

Stăpânirea de sine în viața unui creștin nu este o atitudine negativă, ascetică sau represivă. Dumnezeu nu cere credinciosului să renunțe la orice bucurie a vieții; doar pornirile rele ale firii trebuie supuse și, dacă este posibil, suprimate.

Doar, în contextul postului și al rugăciunii, este necesar ca credinciosul să se înfrâneze de la anumite necesități fiziologice, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp. Prin înfrânarea poftelor cu ajutorul Spiritului Sfânt, creștinul își răstignește firea păcătoasă pentru a învia împreună cu Christos la o viață nouă. Apostolul Pavel exprimă atât de clar acest adevăr atunci când spune: **„Am fost răstignit împreună cu Hristos; și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui**

Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2:20).

Înfrânarea face parte din mesajul Evangheliei predicat de Pavel (Fapte 24:25). Înfrânarea face parte din calitățile pe care trebuie să le aibă un supraveghetor, în Tit 1:8, se spune: **„ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, Sfânt, înfrânat”**. Și face parte din viața de creștin pentru a putea fi biruitori. Pavel explică în 1Corinteni 9:25: **„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji”**. Iată dacă oamenii din lume ca atleți care aleargă într-o cursă se supun la tot felul de înfrânări, cu atât mai mult noi care dorim cununa veșnică trebuie să ne supunem la **„tot felul de înfrânări”**, și nu prin puterea noastră; ci, prin puterea Spiritului Sfânt.

În plus, opusul înfrânării este neînfrânarea sau desfrâul, un astfel de om este sortit nebuniei și morții, după cum se spune în Proverbe 5:23: **„El va muri din lipsă de înfrânare, se va poticni din prea multa lui nebunie”**. Însă creștinii nu se potrivesc veacului acesta (epocii aceasta a lumii), și nici trăsăturilor de caracter pe care le au oamenii în zilele din urmă, care sunt descriși prin cuvintele din 2Timotei 3:3: **„fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine”**; ci, ei sunt transformați prin Spiritul Sfânt (Galateni 5:23).

A spune că ești creștin, dar fără a fi înfrânat, înseamnă a fi un creștin fals, care ai o religie zadarnică, în Iacob 1:26, se spune: **„Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrânează limba, ci își înșeală inima, religiunea unui astfel de om este zadarnică”**.

Iată un om fără înfrânare este un om care se auto amăgește, un om care-și înșeală inima spunând că el este creștin, dar religia lui este zadarnică, este o formă de evlavie dar fără putere. O astfel de închinare este zadarnică (2Timotei 3:5).

Dragă frate sau soră în Domnul, nu te amăgi, dacă nu îți înfrânezi: dorințele, poftetele, vorbele, gândurile, faptele, ai și tu o astfel de religie zadarnică, fără putere de mântuire și transformare.

Căiește-te, și cere-i lui Dumnezeu să te umple de Spiritul Sfânt și de roada acestuia, și răstignește-ți carnea păcătoasă, ca să lași ca chipul lui Christos să învieze în tine.

Este bine dacă te lupți, dacă te silești, depui eforturi să ai stăpânire de sine, însă doar împreună cu Spiritul Sfânt, vei avea acest rod. Există un fals creștinism care cultivă doar prin propria putere virtuțile creștine, viața acestora se aseamănă cu oamenii din orașul Colose, unde se încerca o transformare, bazată pe lege, pe efortul uman, o transformare a omului din exterior înspre interior, realizată de om. La aceștia Pavel le spune în Coloseni 2:23 (NTR): **„Ele par să fie bazate pe înțelepciune, prin religia autoimpusă și falsa smerenie, prin asprimea față de trup, însă nu au nici o valoare în ce privește înfrânarea dorințelor naturii păcătoase”**.

Iată tu poți fi aspru cu tine, poți aduce în viața ta disciplină, să-ți auto impui anumite rigori, anumite restricții, dar toată această asprime față de trup, toată această înfrânare, nu are **„nici o valoare în ce privește înfrânarea dorințelor naturii păcătoase”**, dacă nu este lucrarea Spiritului Sfânt. Deoarece omul păcătos nu se poate auto-transforma, auto-mântui, un om care a intrat într-o mlaștină nu se poate auto-salva.

Scrimbarea în om, trebuie să vină printr-un factor divin, și anume Spiritul Sfânt, care din interior ne schimbă după chipul lui Christos. Și Spiritul Sfânt va lucra în măsura în care tu îți răstignești carnea (firea păcătoasă), doar atunci Christos va lua chip în tine (Galateni 2:20; 6:14).

Dacă comparăm roada Spiritului care este **„dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”**, cu un diamant cu mai multe fațete, expuse la lumină, fiecare fațetă strălucește o altă culoare. Diamantul privit în mod direct, are 9 fațete (9 roade), dar întorcându-l pe toate fețele, el are mai multe fațete. Tot așa și Spiritul Sfânt, roada Spiritului descrisă în mod direct în Biblie, este cea din Galateni 5:22,23, dar studiind cu mai multă atenție, găsim mai multe referiri indirecte la roadă, pe acestea o să le analizăm în continuare.

5. ROADA SPIRITULUI DIN ALTE PASAJE

10) Umilința/smerenia (tapeinophrosune). Acest cuvânt înseamnă: smerenie, umilință a minții, modestie.

În aproape toate textele accentul pe primirea smereniei cade pe străduința omului de a se supune, de a se smeri. Totuși, din Filipeni 2:1-3, ar reieși că smerenia sau umilința poate fi și un efect al lucrării Spiritului Sfânt, nu doar a silinței omului așa cum apare în: Coloseni 3:12; 1Petru 3:8, etc.

În contrast cu Spiritul de ceartă sau din slavă deșartă, părtășia Spiritului Sfânt, face ca oamenii să fie smeriți, să privească pe celălalt mai presus de el însuși (Filipeni 2:1-14).

Biblia vorbește de spirite ale oamenilor smerite (Proverbe 29:23; Isaia 57:15), cu siguranță că în ele locuiau Spiritul Sfânt.

Însuși Dumnezeu manifestă umilință, anumite gesturi sau acțiuni ale lui Dumnezeu, arată umilința Lui.

În Isaia 57:15, se spune: **„Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este Sfânt. „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite”**. Iată! Dumnezeul Cel Preaînalt, locuiește în „locuri înalte”, dar El nu dorește să rămână inaccesibil și doar transcendent (dincolo de creație și deasupra creației), ci El se umilește, prin faptul că este prezent și lângă oamenii zdrobiți și smeriți.

În Psalmul 18:35, se spune despre Dumnezeu: **„Tu îmi dai scutul mântuirii Tale, dreapta Ta mă sprijinește și îndurarea Ta mă face mare”**. În ebraică pentru „îndurarea”, este „**ănâvâh**”, care poate avea sensul de: îndurare, clemență, gentilețe, dar chiar și de umilință conform cu **Strong's Dictionaries**. În SS 1874: „**mila ta**”, în GBV 2001: „**bunătatea ta**”, în NW, se traduce cu „**umilința Ta mă va face mare**”.

În Psalmul 113:6 (GBV 1989), se spune: **„El care coboară să privescă peste ceruri și peste pământ”**. În limba ebraică pentru „coboară” este: „**shapel**”, care are sensul figurat de a se umili conform cu **Strong's Dictionaries**, deoarece El are locuința în înălțime (v.5), și El se coboară ca să privească, se umilește pentru a privi la noi și pentru a ridica pe cel sărac din țărână (v.7).

Dumnezeu prin îndurarea, bunătatea, mila Lui, manifestă umilință, chiar dacă El nu se supune nimănui, El este Dumnezeul Cel PreaÎnalt, El este EU SUNT CEL CE SUNT, El este YHWH (Iehova), Cel ce există prin Sine, totuși poziția lui mare, supremă nu-l îngâmă, așa cum se îngâmă anumiți conducători umani. Și de aceea, poate să fie plin de îndurare și încet la mânie (Exod 34:6).

Și Fiul lui Dumnezeu are umilință și este smerit!

Profeții au anunțat smerenia Fiului lui Dumnezeu, a lui Mesiah: Isaia 53:4: **„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit”**.

Zaharia 9:9: **„Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe”**.

Domnul Iesus declară despre Sine, că este smerit, El a spus în Matei 11:29: **„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”**. În inima Domnului nu este mândrie, ci smerenie, umilință. Și El a arătat smerenia Sa din inimă prin faptă atunci când s-a întrupat, a devenit om, a luat formă de sclav, căci nu a venit să I se slujească ci El să slujească și să-și dea viața pentru toți. Și ce moarte! Moarte de cruce, cea mai chinuitoare și rușinoasă moarte din vremea aceea!

De aceea, Scriptura declară în Filipeni 2:5-8: **„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, s-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce”**.

Cu siguranță că Spiritul Sfânt, care este Spiritul lui Christos este un Spirit: smerit, umil.

În contrast spiritul (îngerul) numit la început Lucifer (Isaia 14:12,13), nu s-a smerit, nu s-a considerat mic, în fața Dumnezeului Atotputernic (Ezechiel 28:14-17), nici în fața Dumnezeului unic-născut (Ioan 1:18), nici în fața Spiritului Sfânt omniprezent (Psalmul 139:7), ci s-a îngâmăfat.

Dar în relația: Tată, Fiul, Spiritul Sfânt vedem umilință, Spiritul Sfânt ascultă de Fiul, iar Fiul de Tatăl (Ioan 8:55; 16:14,15). Iar Tatăl ascultă cererile Fiului și Spiritului, cât și cererile copiilor Săi de pe pământ, El se umilește dorind din dragoste să fie ascultătorul rugăciunii (Psalmul 65:2).

Cu cât vom avea tot mai mult din Spiritul supus, blând și smerit a lui Iesus, a Mielului lui Dumnezeu care prin sacrificiu de Sine a ridicat păcatul lumii, cu atât Îl vom exprima, manifesta și urma, călcând pe urmele Lui!

În timp ce și noi avem porunca de a fi smeriți, Spiritul Sfânt ne va ajuta la aceasta, dacă noi dorim acest lucru și i-o cerem.

El poate să ne facă smeriți prin multe feluri, în primul rând prezența Lui ne încurajează constant să rămânem smeriți, atunci când ne îngâmfm El ne mustră.

Spiritul Sfânt convinge de păcate (Ioan 16:8), printre care și de păcatul mândriei, El ne învață și ne aduce aminte din Biblie sfatul de a fi smeriți. Cum ar fi:

Psalmi 25:9: „**El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa**”.

Țefania 2:3: „**Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia!** Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului.”

Mica 6:8 „**Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?**”

Matei 23:12: „**Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat**”.

2Corinteni 7:6: „**Dar Dumnezeu, care mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit**”.

Iacob 4:6: „**Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.”**

1Petru 5:5: „**Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.”**

Fie ca noi să avem un Spirit smerit, prelucrat de Spiritul lui Christos ca Domnul să ne arate cinste după cum se spune în Proverbe 29:23: „**mândria unui om îl scoboară, dar cine este smerit cu duhul capătă cinste**”.

11) Sfințenia (hagiasmos). Sfințenia înseamnă sacru, pur, curat, sanctific.

Sfințenia decurge și din urma hotărârii și ascultării noastre (1Petru 1:15,16; Apocalipsa 22:11). Însă sfințenia este și un rod al Spiritului (Romani 6:20-22).

În V.T Spiritul Sfânt era simbolizat prin undelemn, observați: **„Din undelemnul pentru ungere a turnat pe capul lui Aaron și l-a uns, ca să-l sfințească”** (Leviticul 8:12). Iată că Spiritul Sfânt are ca efect sfințirea.

Dumnezeu este sfânt (Levitic 21:8; Psalmi 22:3; Isaia 6:3; Apocalipsa 4:8; 6:10; 15:4), deoarece El este sursa sfințeniei, astfel sfințenia îi aparține Lui (Exod 28:36). A fi sfânt înseamnă: **perfectiune** atunci când este vorba de Dumnezeu, Domnul Iesus sau îngerii (Deut. 32:4; Iosua 24:19; 1Samuel 6:20; Luca 1:35; Fapte 10:22).

Însă când este vorba de creaturi imperfecte, înseamnă: **a fi pus deoparte** pentru un scop special în serviciul Său (Levitic 20:26). Mai înseamnă a fi curați, puri (Levitic 10:10; 1Tesaloniceni 4:7) și a ne conforma după voința divină (Levitic 20:8).

Domnul Iesus este sfânt, El este numit de Înger: **„Sfântul...numit Fiul lui Dumnezeu”** (Luca 1:35). Tot la fel Iesus este numit Sfânt și în alte pasaje ca (Fapte 3:14; 4:27,30). El Însuși declară despre Sine: **„... Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide”** (Apocalipsa 3:7).

În ce privește Spiritul lui Dumnezeu, prima și cea mai frecventă descriere este de Spiritul **Sfânt** (Marcu 1:8; 13:11; Fapte 4:25). Dar și alte descrieri asemănătoare: Spirit Sfânt (Ioan 20:22; Fapte 2:4; 19:2), Spiritul Sfințeniei (Romani 1:4), Spiritul Tău cel Sfânt (Psalmul 51:11), Sfântul Spirit (Fapte 2:38; 2Corinteni 13:14).

În Biblie, atât Tatăl este descris, ca fiind Sfințitor (Leviticul 21:15; 22:32; 1Tesaloniceni 5:23), Fiul este descris ca fiind Sfințitor (Evrei 2:11; 10:10,14; 13:12), și Spiritul Sfânt este descris ca Sfințitor (1Corinteni 6:11).

În momentul când oamenii au crezut în Iesus, Fiul lui Dumnezeu și L-au acceptat ca Domn și Salvator, botezându-se

în apă în Numele Lui, în viața lor s-a produs: nașterea din nou. Ei au primit atunci, sfințenia în dar, au devenit sfinți în Christos (1Corinteni 1:2; Efeseni 5:26), datorită lucrării de răscumpărare și de curățire făcut de sângele lui Iesus și Spiritul Sfânt, după cum se afirmă în 1Petru 1:2,3: „**după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite! Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie**”.

Însă după ce omul a fost mântuit, născut din nou, sfințit prin Christos și „**prin sfințirea lucrată de Duhul**”, Spiritul Sfânt dă sfințirea ca rod al Lui.

În pasajul din, Romani 6:20-22, se spune: „**Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică**”.

Aici Pavel face un contrast dintre robia păcatului și roadele de rușine aduse atunci (faptele cărnii), și robia față de Dumnezeu și roadele neprihănirii (dreptății) sau sfințirii aduse de Spiritul în creștin după ce omul a devenit creștin.

Putem adăuga la calitățile din Galateni și **sfințirea** ca rod al Spiritului, având în vedere că Spiritul lui Dumnezeu este însuși un Spirit Sfânt (Fapte 19:2).

În Romani 6:20-22, găsim sfințenia ca roadă a izbăvirii de păcat și a faptului că am devenit robi ai lui Dumnezeu. Unul dintre agenții care au contribuit ca să fim izbăviți de păcat și robi ai lui Dumnezeu este Spiritul Sfânt (1Petru 1:2; 2:16).

Cu cât vom umbla mai mult în Spiritul (Galateni 5:16,25), cu cât ne vom lăsa călăuziți de Spiritul (Romani 8:14; Ioan 16:13, comp. cu Ioan 17:19), și vom merge zi de zi alături de Spiritul Sfânt, El fiind ‘însoțitorul nostru’ (Evrei 6:4 GBV), și rămânând în părtășia Spiritului (2Corinteni 13:14; Filipeni 2:1), cu cât sfințirii ca roadă în viața noastră, va crește tot mai mult.

Poporul lui Dumnezeu trebui să fie SFÂNT, în 1 Petru 2:9, se afirmă: „**Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție**

împăratească, un neam Sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. Iar unul din agenții prin care ne putem sfinții este: Spiritul Sfânt.

12) Dreptatea/justiția (dikaiosune). Expresia greacă înseamnă: echitate, justificare, dreptate, îndreptățire.

Dumnezeu este drept, în Deuteronomul 32:4, se spune despre El: „El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite, Căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat”. În Psalmul 9:4, se precizează: „căci Tu îmi sprijinești dreptatea și pricina mea și stai pe scaunul Tău de domnie ca un judecător drept”. Iar în Psalmul 11:7: „Căci Domnul este drept, iubește dreptatea și cei neprihăniți privesc Fața Lui”.

Iar în N.T. găsim la 1Ioan 1:9, scris: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”.

Domnul Iesus este drept! În V.T. este descris astfel în Ieremia 23:6: „În vremea Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: „Domnul, Neprihănirea noastră!” Și Ieremia 33:16: „În zilele acelea, Iuda va fi mântuit și Ierusalimul va locui în liniște. Și iată cum Îl vor numi: „Domnul, Neprihănirea noastră.” În context se referă profetic la Fiul lui Dumnezeu, numindu-l într-o traducere literală: YHWH Tidekenu = Iehova dreptatea noastră, fiind manifestarea lui Iehova.

În N.T. se spune despre El în Evrei 1:9: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi.” Iar în Fapte 3:14, se spune despre Isus că este drept. Acolo se spune: „Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș”.

Chiar dacă dreptatea poate veni și în urma străduinței omului de a face ceea ce este drept (Matei 1:19; Marcu 6:20; Luca 1:6), dar este o calitate dată și de Spiritul Sfânt, după cum vom vedea în continuare.

Spiritul Sfânt este drept! În Isaia 4:4, se spune despre El: „**După ce va spăla Domnul murdăriile fiicelor Sionului și va curăți Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și cu duhul nimicirii**”. În ebraică, expresia: „**judecății**”, este **mishpāt** care are și sensul de: *sentință dreaptă*.

Iar în Efeseni 5:9, se spune: „**Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr**”. Este interesant câteva aspecte legat de acest text: a) Apare și aici „**karpos**” = roadă, la singular; b) apare ca rod: bunătatea, care este rodul Spiritului, astfel am putea trage concluzia, că *roada luminii* sau *roada Spiritului* este același lucru; c) în anumite manuscrise grecești pe care se bazează TEXTUL RECEPTUS, apare „**roada Spiritului**” (**karpos pneumatos**), astfel unele traduceri în engleză ca: KJV, LITV, Webster, sau în alte limbi, apare în text: „**roada Spiritului**”; d) luminarea este lucrarea Spiritului (Evrei 6:4), astfel ce rodește lumina, este de fapt o rodire a Spiritului care a adus lumina în noi.

În concluzie, este clar că și dreptatea (neprihănirea) și adevărul fac parte din roada Spiritului.

Un alt text ce face posibil referire la roada Spiritului, este cel din Filipeni 1:9-11, unde se spune: „**Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu**”.

Iată Pavel se ruga ca frații din orașul Filipi, pentru ca dragostea lor să crească în cunoștință și pricepere, ca ei să aibă discernământ, să poată deosebi lucrurile mai importante, și aceasta să aibă ca efect: umplerea cu roada dreptății, o roadă ce se obține prin Christos spre slava lui Dumnezeu.

Dacă ținem cont de câteva lucruri, ne vom da seama că ,roada dreptății’ e posibil să se refere la roada Spiritului Sfânt.

1) În context Pavel vorbește de o lucrare în creștini, pe care Dumnezeu a început-o și o va duce la bun sfârșit (v.6). Despre ce lucrare este vorba, despre lucrarea de transformare după chipul lui Christos (Romani 8:29; 2Corinteni 3:18), chipul lui Christos se referă la calitățile Lui, adică la roada Spiritului. 2) Pavel se ruga ca filipeni să crească în dragoste față de

cunoștință, pricepere, discernământ, făcându-i astfel să fie plini de roada dreptății, adică ceea ce rodește dreptatea din ei, dreptate obținută în urma: cunoașterii, priceperii și discernământului. Dacă, prin rugăciune se primește Spiritul Sfânt, dacă cunoașterea și priceperea sunt lucrări ale Spiritului, atunci de ce efectul acestor lucrări: roada dreptății, nu ar fi roada Spiritului manifestată în faptele și viața credinciosului?! 3) Această roadă nu este obținută prin străduință proprie independentă de divinitate, nu, căci textul spune că roada dreptății se obține prin Iesus Christos. Ea este lucrarea și acțiunea filipenilor, dar o lucrare cu ajutorul lui Christos, și implicit a Spiritului lui Christos.

Această calitate ca *rod* apare și în Mica 3:8; Romani 6:20-22; 14:17.

În Mica 3:8, se declară: **„Dar eu sunt plin de putere, plin de Duhul Domnului, sunt plin de cunoștința dreptății și de vlagă, ca să fac cunoscut lui Iacob nelegiuirea lui și lui Israel păcatul lui.”** Prin urmare, a fi plin de Spiritul DOMNULUI, înseamnă a fi și plin de cunoștința dreptății. De aici rezultă, că Spiritul dă în om această cunoștință a dreptății și îl ajută să devină drept. Astfel Spiritul rodește dreptatea.

În pasajul din, Romani 6:20-22, se spune: **„Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică”**.

Aici Pavel vorbește de robia păcatului în care erau cei din Roma, și atunci erau liberi față de dreptate. Dar după ce au fost izbăviți de Dumnezeu, au devenit robi lui Dumnezeu și au ca rod sfințirea și implicit dreptatea, dacă înainte când erau robi păcatului nu o aveau.

Iar în Romani 14:17, se spune: **„Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt”**.

Traducerea Cornilescu, nu traduce cel mai fericit pe „dikaiosune”, cu neprihănire. Alte traduceri înlocuiesc „neprihănirea” cu „dreptate”.

Ceea ce observăm din acest pasaj, este că una dintre calitățile Spiritului este: dreptatea.

Această dreptate, Spiritul o dă, curățindu-le conștiința (Evrei 9:14), oamenilor care au crezut în Iesus, Fiul lui Dumnezeu și L-au acceptat ca Domn și Salvator, botezându-se în apă în Numele Lui, în viața lor s-a produs: nașterea din nou. Ei primesc atunci îndreptățirea prin sângele lui Iesus și prin Spiritul Sfânt.

În 1Corinteni 6:11, se precizează: „**Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici afemeiații cu ei înșiși, nici homosexualii, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru**”.

Dar pe lângă îndreptățirea realizată de Christos și de Spiritul Sfânt.

Spiritul ne ajută să rodim dreptate, prin faptul că: va convinge omul de păcătoșenia lui, ducându-l la o stare de dreptate prin Christos (Ioan 16:8), ne curățește conștiința (Evrei 9:14), ne umple de cunoștința dreptății, El ne spune ce este drept și ce este nelegiuit, El ne dictează ce să facem (Mica 3:8), El ne dă putere să practicăm dreptatea (Romani 15:13,19) ca la Iesus (Luca 4:14; Fapte 10:38).

Ca să lăsăm ca Spiritul Sfânt să rodească ‘dreptatea’ în viața noastră, trebuie să ne lăsăm convinși de starea de păcat și să ne pocăim, să ne lăsăm călăuziți și învățați de El (Ioan 14:26; 16:13), și să umblăm în puterea Spiritului, făcând faptele de dreptate pe care Dumnezeu le-a rânduit mai dinainte pentru viața noastră, după ce am devenit drepți și fapte noi în Christos (Efeseni 2:8-19).

13) Speranța/nădejdea (elpis). Cuvântul grecesc, pe lângă sensul de speranță, nădejde, are și sensul de a anticipa ceva, așteptare, credință.

Dumnezeu Tatăl, este nădejdea credincioșilor. În Psalmul 71:5, se spune: „**Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule! În Tine mă încred din tinerețea mea**”.

Biblia arată că El este izvorul sau sursa speranței, căci de la El vine. În Psalmul 62:5, se declară: „**Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea**”.

Ca urmare, „**Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!**” (Psalmi 131:3). În Psalmul 25:5, se spune: „**Povățuiește-mă în adevărul Tău și învață-mă; căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele, Tu ești totdeauna nădejdea mea!**” Iată Dumnezeu este speranța noastră în orice vreme, deoarece El este Dumnezeul Speranței.

În Ieremia 29:11, se precizează despre gândurile Lui față de poporul lui: „**Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde**”.

Iesus Christos și El este speranța noastră! În Coloseni 1:27, se spune: „**cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei**”.

În N.T. atât Tatăl cât și Fiul, sunt prezentați ca fiind persoanele care dau o speranță veșnică. În 2Tesaloniceni 2:16, se spune: „**Și însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat, prin harul Său, o mângâiere veșnică și o bună nădejde**”.

Și chiar Spiritul Sfânt este un Spirit ce emană speranță, în Romani 15:13, se spune: „**Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!**”

Chiar dacă omul prin gândirea lui, prin mentalitatea, atitudinea lui, poate să-și insufle speranță, poate să fie optimist, poate să i-a o poziție plină de nădejde (Romani 12:12; 1Corinteni 9:10; 16:7; 1Tesaloniceni 5:8). Spiritul Sfânt are un rol important ca noi să fim oameni plini de speranță. Și nu este vorba de o speranță în lucruri minore, ci chiar de speranța vieții veșnice în Christos.

Această speranță este bazată pe promisiunea lui Dumnezeu.

În Tit 1:2, se consemnează următoarele: „**în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșnicii de Dumnezeu, care nu poate să mintă**”

Și prin Spiritul Sfânt, Dumnezeu ne-a chemat la această speranță, după cum se spune la Efeseni 4:4: „**Este un singur**

trup, un singur Spirit, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre".

După ce Spiritul Sfânt ne convinge de păcat, și ne căim, ne insuflă speranța vieții veșnice în Christos, ne dă speranța mântuirii, răscumpărării și a nașterii din nou, căci pentru aceasta la trimis Dumnezeu.

În Psalmul 130:7, se spune: „**Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea și la El este belșug de răscumpărare!**”

Tit 3:7: „**pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice**”.

1 Petru 1:3: „**Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie**”.

Spiritul Sfânt dă această calitate a Lui în om: speranța/nădejdea. Rода Spiritului, speranța se poate deduce din următoarele pasaje:

În Romani 15:13, se spune: „**Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!**” O traducerea literală a textului grec redă astfel:

„**Iar Dumnezeuul speranței să vă umplă de toată bucuria și de pace, în credință, pentru a vă îmbelșuga în speranță printr-o putere a Spiritului Sfânt**” (SCC). Iată, speranța vine „**printr-o putere a Spiritului Sfânt**”.

Un alt pasaj este: Galateni 5:5: „**Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii**”. Traducerea literală: „**Pentru că noi, prin Spirit, așteptăm o speranță a îndreptățirii prin credință**” (SCC).

Spiritul Sfânt ne insuflă speranță în timpul vieții, în timpul problemelor ca să ieșim biruitor. A fi plini de Spiritul Sfânt, implică a fi plini de speranță.

Te accea să păstrăm în inima noastră: „**speranța fericită, și arătarea gloriei marelui Dumnezeu, și a Salvatorului nostru Iesus Christos**” (SCC).

14) Chibzuință/cumpătare (sōphronismos), chibzuință, cumpătare, diciplină și control al minții, minte înțeleaptă.

Dumnezeu este Cel ce are chibzuință și trimite această calitate omului credincios prin Spiritul Sfânt. În 2Timotei 1:7, se spune: „**Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință**”.

În Proverbe 2:6-11, se spune: „**Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere**. El dă izbândă celor fără prihană, dă un scut celor ce umblă în nevinovăție. Ocrotește cărările neprihănirii și păzește calea credincioșilor Lui. Atunci vei înțelege dreptatea, judecata, nepărtinirea, toate căile care duc la bine. Căci înțelepciunea va veni în inima ta și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; chibzuința va veghea asupra ta, priceperea te va păzi”.

Ca efect al primirii în inimă a înțelepciunii de la Dumnezeu prin Spiritul Sfânt, „**chibzuința va veghea asupra ta**”.

Domnul Iesus dă chibzuința, în Proverbe 8:12, Înțelepciunea este personificată, referindu-se la Fiul lui Dumnezeu înainte de a veni pe pământ. Despre El, Biblia spune: „**Eu, Înțelepciunea, am ca locuință mintea și pot născoci cele mai chibzuite planuri**”.

Iar această Înțelepciune, care este Fiul, declară în Proverbe 1:23: „**Întoarceți-vă să ascultați mustrările mele! Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscut cuvintele mele**”. Iată Înțelepciunea (Fiul) ne dă cunoștința pentru a face planuri chibzuite prin Spiritul Sfânt.

Chibzuința este legată de cunoștință, căci în Proverbe 13:16, se spune: „**Orice om chibzuit lucrează cu cunoștință, dar nebunul își dă la iveală nebunia**”.

Astfel chibzuința vine de la Dumnezeu prin Fiul și prin Spiritul Sfânt. Ea este și o calitate a roadei Spiritului. O ramură a Spiritului Sfânt, este „un Spirit de chibzuință”.

Dar chibzuința poate veni în urma cunoașterii, experienței, auzirii cuvintelor celor înțelepți (Proverbe 1:4,5; 3:21; 5:1,2; 11:14; 20:18; 24:6).

Chibzuința duce la discernământ, precauție și prevedere, în Proverbe 14:8: „**Înțelepciunea omului chibzuit îl face să vadă pe ce cale să meargă, dar nebunia celor nesocotiți îi înșală pe ei înșiși**”. Ir în Proverbe 14:15: „**Omul lesne crezător crede orice vorbă, dar omul chibzuit ia seama bine cum merge** [este precaut]”. În Proverbe 22:3, se spune: „**Omul chibzuit vede** [prevede, își dă seama dinainte] **nenorocirea și se**

ascunde, dar cei proști merg înainte și sunt pedepsiți". Iar în Proverbe 27:12: „**Omul chibzuit vede** [prevede, își dă seama dinainte] **răul și se ascunde; dar proștii merg spre el și sunt pedepsiți**".

Pe lângă Spiritul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu, ne face chibzuți. În Fapte 26:25, se spune: „**Nu sunt nebun, prea alesule Festus**” a răspuns Pavel „**dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate și chibzuite**”.

Dumnezeu dorește ca noi să avem prin Spiritul Sfânt, Cuvântul adevărului, și o gândire sănătoasă (mintea lui Christos), chibzuință/cumpătare. Astfel, vom merge pe căile plăcute de El, și își va găsi plăcerea în noi, după cum „**Un împărat are plăcere de un slujitor chibzuit, dar pe cel de ocară, îl atinge mânia lui**” (Proverbe 14:35).

Un lucru ce ne va ajuta în acest sens este, adunarea și frați maturi din ea, prezența Spiritului Sfânt și călăuzirea Lui.

Închei cu Proverbe 15:22: „**Planurile nu izbutesc, când lipsește o adunare care să chibzuiască, dar izbutesc când sunt mulți sfetnici**”.

15) Puterea/tăria (dynamis) are sensul de forță, putere, putere miraculoasă.

Dumnezeu este puternic, El are putere și tărie.

În Deuteronomul 10:17, se spune: „**Căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri**”. În mod asemănător se spune și în Neemia 9:32: „**Și acum, Dumnezeul nostru, Dumnezeule mare, puternic și înfricoșat...**”.

În Iov 36:5, se mai declară despre Dumnezeu: „**Dumnezeu este puternic, dar nu leapădă pe nimeni; și este puternic prin tăria priceperii Lui**”. Iar în Psalmul 147:5, psalmistul recunoaște: „**Mare este Domnul nostru și puternic prin tăria Lui, priceperea Lui este fără margini**”. Psalmistul mai spune: „**Doamne, Dumnezeul oștirilor, cine este puternic ca Tine, Doamne!...**” (Psalmi 89:8).

În N.T se vorbește de puterea lui Dumnezeu, Domnul Iesus, a spus că va sta „**la dreapta puterii**” (Matei 26:64), ceea ce înseamnă că El îl consideră pe Tatăl – izvorul (sursa) „**puterii**”, sau persoana care are ‚puterea’ în modul absolut.

Apostolul Pavel descrie puterea care la înviat pe Christos, prin cuvintele: „și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești” (Efeseni 1:19,20).

Iar în altă epistolă spune: „întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie” (Coloseni 1:11).

Iar cele patru făpturi vii, declară: „...A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 7:12).

Dar și Domnul Iesus este puternic, în Isaia 9:6, este numit: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii”.

În Filipeni 3:21, se spune despre El că: „El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile”.

De aceea creaturile cerești, strigau: „Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:12).

Uneori Biblia descrie Spiritul Sfânt ca fiind puterea divină, dar nu în sens propriu, observați:

Zaharia 4:6: „Atunci el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!”

Lucrarea lui Dumnezeu nu se face prin putere sau tărie (forță) umană; ci, prin Spiritul, adică prin puterea, forța, tăria lui Dumnezeu. Spiritul Sfânt este tăria și puterea lui Dumnezeu nu în sensul de tărie personală a Lui, ci în sensul de Spirit puternic prin care Dumnezeu lucrează, în mâna lui Dumnezeu, Acest Spirit este tăria și puterea Lui.

Luca 1:35 Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”

Luca 24:49: „Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu **putere de sus**.”

Fapte 1:8: „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului.”

În Fapte 1:4,5, făgăduința Tatălui este Spiritul Sfânt, în textul din Luca este descris Spiritul Sfânt, ca fiind o putere de sus.

Însă în toate aceste texte, sensul este, că atunci când vine Spiritul, o persoană divină puternică, vine și puterea. În sensul că atunci când vine curentul electric, vine și lumina. Cu alte cuvinte un efect al venirii și prezenței Spiritului Sfânt, este puterea divină, vine Spiritul, vine puterea, nu vine Spiritul nu vine puterea.

El este numit puterea lui Dumnezeu în sensul că El manifestă puterea divină, și lucrează prin ea după voia lui Dumnezeu. Nu în sensul că El este o forță în înțelesul propriu.

Tot la fel Spiritul Sfânt este în sensul figurat: mâna lui Dumnezeu.

Spiritul Sfânt emană putere:

Fapte 10:38: „cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsăți de diavolul; căci Dumnezeu era cu El.” Ungere cu Spiritul implică și ungerea cu putere, deoarece Spiritul are putere și emană putere. Astfel a fi uns cu Spiritul, înseamnă implicit a fi uns cu puterea Lui, și cu toate calitățile Lui.

Mica 3:8: „Dar eu sunt plin de putere, plin de Duhul Domnului, sunt plin de cunoștința dreptății și de vlagă, ca să fac cunoscut lui Iacob nelegiuirea lui și lui Israel păcatul lui.” Poți fi plin de putere, pentru că ești plin de Spiritul Sfânt, dar nu doar de putere, ci și de „**cunoștința dreptății**”, astfel deoarece profetul Mica era plin cu Spiritul Sfânt, Acesta a adus în El și putere și cunoștință.

Faptul că Spiritul Sfânt, emană și are putere, se poate vedea din versetele următoare:

Duhul Sfânt are și emană putere:

Luca 4:14: „Isus, plin de puterea Duhului, s-a întors în Galilea și I s-a dus vestea în tot ținutul din jur.”

Romani 15:13: „Dumnezeul nădejii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!”

Romani 15:19: „fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. Așa că, de la Ierusalim și țările de pîmprejur, până la Iliric, am răspândit cu prisosință Evanghelia lui Hristos.”

Dacă Spiritul Sfânt are putere și transmite putere, atunci una din însușirile lui de bază este puterea, dar El nu este putere sau forță în sensul propriu al Cuvîntului; ci, El este o ființă spirituală care are putere, emană putere, și manifestă puterea Lui în cine intră, după cum manifestă și alte calități, ca: dragostea, cunoștința, etc.

În ce sens Spiritul Sfânt este puterea lui Dumnezeu?

În sensul că Acesta este un Spirit care iese de la Dumnezeu și împlinește voia Lui, așa cum într-o echipă sportivă, persoana x a fost forța echipei, sau după cum nepotul cuiva poate fi sprijinul și forța bunicului, sau după cum, un prim ministru este puterea și brațul președintelui țării, etc.

Când Biblia lasă să se înțeleagă că Spiritul este putere, această afirmație poate avea trei sensuri: 1) Spiritul Sfânt chiar dacă este o persoană, El poate să nu-și arate personalitatea, și să lucrează ca putere, braț a lui Dumnezeu, exprimând anumite atribute ale Lui (puterea, tăria, forța) dar nu singurele atribute ale Lui, vezi: Isaia 11:2.

2) Spiritul Sfânt chiar dacă este o persoană, poate să se manifeste ca putere, după cum în anumite sporturi, partea evidențiată nu sunt emoțiile, sau rațiunea, ci puterea.

3) Spiritul Sfânt aduce puterea în oameni, El emană putere, El are putere ca orice ființă spirituală sau fizică.

Puterea ca rod al Spiritului Sfânt:

Puterea Spiritului Sfânt, este rodul care te face să fi îndrăzneț în lucrarea de predicare a evangheliei, în al mărturisi pe Christos (Fapte 1:8; Romani 15:19); a fi îndrăzneț în a profeții

(Mica 3:8), în a face minuni (Fapte 10:38); a fi tari în speranță (Romani 15:13), pentru a învăța cu putere (Luca 4:14,15). Ai puterea Spiritului, în măsură în care ai Spiritul Sfânt.

16) Adevărul (alētheia), sensul cuvântului din greacă este: adevăr, ceva veritabil.

Creatorul, este Dumnezeu adevărului, în Isaia 65:16, se spune: „**Așa că, cine se va binecuvânta în țară, se va binecuvânta în Dumnezeu adevărului și cine va jura în țară, va jura pe Dumnezeu adevărului, căci vechile suferințe vor fi uitate, vor fi ascunse de ochii Mei.**” Iar în N.T. se spune: „**Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu**” (Ioan 17:3).

Domnul Iesus declară despre Sine: „**Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine**” (Ioan 14:6).

Biblia declară despre Spiritul Sfânt, că este „**Spiritul Adevărului**”, în Ioan 14:17; 15:26; 16:13; 1Ioan 4:6, SCC. Iar în 1Ioan 5:6, SCC, se spune: „**Spiritul este adevărul**”.

Prin urmare, creștinii, oamenii care au Spiritul Sfânt, vor avea această trăsătură de bază, în caracterul lor: adevărul (Efeseni 4:23-25; 2Tesaloniceni 2:13; 1Timotei 2:7; 2Timotei 2:15; Tit 1:1; 3Ioan 1:3; Romani 9:1; 2Petru 1:12; 2Ioan 1:1-8).

Iar în Efeseni 5:9, se spune o altă roadă a Spiritului, numită acolo: „**roada luminii**” (în Wescott și Hortt: **karpos tou photos**). Astfel Pavel explică: „**Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr**”. Este interesant câteva aspecte legat de acest text: a) Apare și aici „**karpos**” = roadă, la singular; b) apare ca rod: bunătatea, care este rodul Spiritului, astfel am putea trage concluzia, că roada luminii sau roada Spiritului este același lucru; c) în anumite manuscrise grecești pe care se bazează TEXTUL RECEPTUS, apare „**roada Spiritului**” (**karpos pneumatos**), astfel unele traduceri în engleză ca: KJV, LITV, Webster, sau în alte limbi, apare în text: „**roada Spiritului**”; d) luminarea este lucrarea Spiritului (Evrei 6:4), astfel ce rodește lumina, este de fapt o rodire a Spiritului care a adus lumina în noi.

În concluzie, este clar că și adevărul fac parte din roada Spiritului. Fie ca să creștem în adevărul lui Dumnezeu!

17) Nepărtinirea (adiakritos). Nepărtinirea înseamnă a nu ține partea cu nici unul, ci a fi drept și a te comporta egal cu toți.

Biblia spune că Dumnezeu este nepărtinitor.

În Deuteronomul 10:17, se spune: „**Căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri**”.

În Fapte 10:34, se declară: „Atunci Petru a început să vorbească și a zis: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor”.

Iar în Romani 2:11, se spune: „Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului”.

Despre Domnul Iesus, se spune în Matei 22:16: „Au trimis la El pe ucenicii lor împreună cu Irodianii, care I-au zis: „Învățătorule, știm că ești adevărat și că înveți pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să-Ți pese de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor”.

 (vezi și Marcu 12:14; Luca 20:21)

Iar în Iacob 2:1: „Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului”.

Nepărtinirea este o lucrarea sau un rod al Spiritului Sfânt. În Isaia 32:15-17, se afirmă: „până când se va turna Duhul de sus peste noi; atunci pustia se va preface în pământ roditor și pământul roditor va fi privit ca o pădure. Atunci nepărtinirea va locui în pustie și neprihănirea își va avea locuința în pământul roditor. Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie”.

Turnarea Spiritului are ca efect nepărtinirea, dreptatea, pacea, odihna liniștea. Pacea este inclusă în lista din Galateni 5:22,23.

Un alt text este Iacob 3:17, unde se spune: „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică”. Într-o traducere literală, expresia: „fără părtinire”, este tradusă cu „nepărtinitoare” (SCC).

Iar Înțelepciunea de sus nu poate veni decât prin Spiritul Sfânt, care este Spirit de Înțelepciune (Isaia 11:2). Am putea spune că roada Spiritului de înțelepciune este: curăția (puritatea), pacea, blândețea, îndurarea, nepărtinirea, nefățarnicia, iar omul care a primit această înțelepciune este „ușor de înduplecat”.

Tot despre **Înțelepciunea de sus**, se vorbește în Proverbe 2:6-11, unde se precizează: „**Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere. El dă izbândă celor fără prihană, dă un scut celor ce umblă în nevinovăție. Ocroțește cărările neprihănirii și păzește calea credincioșilor Lui. Atunci vei înțelege dreptatea, judecata, nepărtinirea, toate căile care duc la bine. Căci înțelepciunea va veni în inima ta și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; chibzuința va veghea asupra ta, priceperea te va păzi**”.

Aleluia, Dumnezeu dă Înțelepciune, din gura Lui iese cunoștință și pricepere. Din gura Lui a ieșit Cuvântul (Fiul) și Suflarea Lui (Spiritul Sfânt) – Psalmul 33:6. Iată prin Fiul și prin Spiritul Sfânt dă El aceste calități importante oamenilor.

Atunci când iasă din gura Lui: Înțelepciune, cunoștință și pricepere, atunci tu vei înțelege: dreptatea, judecata, nepărtinirea.

Nepărtinirea este o calitate a roadei, însă această calitate, poate veni prin Spiritul Sfânt, dar și prin străduința omului de a fi nepărtinitor (Coloseni 3:25; Iacob 2:9).

În final vă îndemn să căutați înțelepciunea de sus, pentru a fi nepărtinitori în toate, și plăcuți lui Dumnezeu.

18) Nefățarnicia/neipocrizia (anupokritos). Sensul cuvântului din greacă este disimularea, nefățarnicia, neipocrizia.

În timp ce nefățarnicia și neipocrizia vine la Dumnezeu, prin Fiul și Spiritul Sfânt, prin Spiritul de înțelepciune, și astfel înțelepciunea de sus, este descrisă astfel:

Iacob 3:17: „**Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică**”.

În contrast, spiritele demonice prin oamenii celui rău promovează fățarnicia sau ipocrizia:

1 Timotei 4:1,2: „**Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu ferul roșu în însuși cugetul lor**”.

Fățarnicia poate duce în final la a avea un cuget, o conștiință insensibilă, când minți sau spui semi-adevăruri să crezi și tu.

Omul fățarnic numit în Biblie: „**nebunul**”, și care face lucrarea lui ipocrită este în opziție cu Dumnezeuul neipocrit, ci Drept și adevărat. În Isaia 32:6, se spune: „**Căci nebunul spune nebunii și inima lui gândește rău, ca să lucreze în chip nelegiuit** [ebraică: *chôneph* = *ipocrit*] și să spună neadevăruri împotriva Domnului, ca să lase lihnit sufletul celui flămând și să ia băutura celui însetat”.

Iată nebunul lucrează în chip ipocrit, iar cei ce pleacă urechea la neadevărurile lui, și cred minciuna, suferă conștiințe neplăcute.

Domnul Iesus Christos, a fost cel care a demascat fățarnicia, fiind în obopziție cu ea! În Matei 23:28-30: „**Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege. Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi zidiți mormintele prorocilor, împodobiți gropile celor neprihăniți, și ziceți: Dacă am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui prorocilor**”.

Cu altă ocazie El a fost ispitit de acești fățarnici, dar El a avut discernământ și a cunoscut fățarnicia lor. În Marcu 12:15, se spune: „**Să plătim sau să nu plătim?**” **Isus le-a cunoscut fățarnicia** și le-a răspuns: „Pentru ce Mă ispitiți? Aduceți-Mi un ban (Grecește: dinar) ca să-l văd.”

Domnul Iesus descrie fățarnicia ca fiind un aluat, o învățătură drăcească (Matei 16:11,12), pe care oamenii o acceptă, deoarece lor le convine să pară dreți în exterior, dar ei în realitate sunt morți în păcatele lor. În Luca 12:1: „**În vremea aceea, când se strânseseră noroadale cu miile, așa că se călcau unii pe alții, Isus a început să spună ucenicilor Săi: „Mai întâi de toate, păziți-vă de aluatul Fariseilor, care este fățarnicia”.**

Iesus a demascat fățarnicia, după înălțarea Lui la cer, adunarea a primit darul deosebirii spiritelor, iar în cadrul adunării noi trebuie să deosebim adevărata dreptate de fățarnicie.

În Proverbe 26:26, se arată că în adunare, fățarnicia va fi descoperită, voi reda pasajul după Noua Traducere românească: „**Ura lui poate fi ascunsă prin fățarnicie, dar răutatea lui va fi descoperită în adunare**”.

19) Curăția/puritatea (hagnos). Sensul cuvântului din greacă este: curat, inocent, modest, perfect, pur.

În primul rând, Dumnezeu este curat. În Deuteronomul 32:4, se spune: „**El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite, Căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat”.**

În Daniel 7:9, se precizează: „**Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile Lui ca un foc aprins**”.

Această curăție a fost transmisă Fiului prin nașterea Sa din Tatăl (Ioan 1:14; 1Ioan 5:18), în contrast cu oamenii păcătoși, ce transmit necurăția (Iov 14:4).

Biblia spune Înțelepciunea provenită din Spiritul Sfânt este mai întâi curată. În Iacob 3:17, se spune: „**Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată [hagnos], apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică**”. Iată Spiritul de înțelepciune, are ca calitate curăția sau puritatea.

Chiar dacă omul prin străduința lui poate să facă o anumită curățenie în viața lui, prin gândirea și voința lui (Filipeni 4:8), totuși numai sângele lui Iesus și Spiritul Sfânt, Îl poate curăța pe om ca acesta să aibă o conștiință curată și o inimă curată, în momentul nașterii din nou (Evrei 10:22).

În Evrei 10:22, arată curăția primită la nașterea din apă și Spirit: „**să ne apropiem cu o inimă curată, cu o deplină siguranță a credinței, cu inimile stropite și curățate de o conștiință rea și cu trupul spălat cu o apă curată**”.

Dar chiar după nașterea din nou, să permitem Spiritului Sfânt să rodească tot mai mult curăția în noi, căci este „**Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!**” (Matei 5:8).

E nevoie de o curățire continuă prin căința omului, de orice păcat și înșinăciune, ceea ce îi dă puterea ca sămânța Cuvântului de noi să aducă roadă. În Luca 8:15, se spune clar: „**Sămânța, care a căzut pe pământ bun, sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac roadă în răbdare**”.

20) Ușor de înduplecat/lipsa rigidității (eupeithēs), ușor de înduplecat, de convins, neîncăpățânat, care nu este rigid, binevoitor.

Dumnezeu este ușor de înduplecat în lucrurile bune, corecte, după voia Lui, sau care duc la salvarea omului.

În 2Cronici 33:13, se spune: „**I-a făcut rugăciuni; și Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a ascultat cererile și l-a adus înapoi la Ierusalim în împărăția lui. Și Manase a cunoscut că Domnul este Dumnezeu**”. Manase a făcut dintre cele mai mari păcate: crimă, jertfe idolilor în casa lui Dumnezeu, a jertfit proprii copii, vrăjitorie, a făcut ca poporul lui Iuda să rățăcească de la Iehova Dumnezeu (1Cronici 33:1-13). Dar Dumnezeu are din belșug această calitate și s-a lăsat înduplecat de căința, smerire și cererea lui. El se lasă înduplecat (Ezechiel 36:37).

Dumnezeu nu doar se lasă înduplecat, dar El și înduplecă, în Ieremia 20:7, se spune: „**M-ai înduplecat, Doamne și m-am lăsat înduplecat; ai fost mai tare decât mine își m-ai biruit! În fiecare zi sunt o pricină de răs, toată lumea și bate joc de mine**”.

Înduplecarea este bine ilustrată în pilda Fiului risipitor, atunci când tatăl, a căutat să înduplece pe fiul cel mare să intre în casă (Luca 15:28, în KJV, „îndupece”).

Există o înduplecare de la Dumnezeu, bună după cum am văzut, există o înduplecare demonică, și o înduplecare omenească.

Iată înduplecarea rea, demonică, spre lucruri rele:

Matei 27:20: „Preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat noroadele să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare”.

Galateni 5:8: „Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel ce v-a chemat”.

Înduplecarea bună prin Spiritul Sfânt:

Fapte 19:26: „**și vedeți și auziți că Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a înduplecat și a abătut mult norod și zice că zeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei**”.

Fapte 26:28: „**Și Agripa i-a zis lui Pavel: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!”**

Fapte 19:8: „**În urmă, Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu și căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau**”.

În Iov 6:25, se spune: „O cât de înduplecătoare sunt cuvintele adevărului!”.

Există și o înduplecare omenească:

Proverbe 25:15: „Prin răbdare se înduplecă un voievod și o limbă dulce poate zdrobi oase”.

1Corinteni 2:4: „Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii [omenești, profane, lumești] ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere”. Omul are o putere de a îndupleca în sufletul lui.

Judecători 14:15: „Trei zile, n-au putut dezlega ghicitoarea. În ziua a șaptea, au zis nevestei lui Samson: „Înduplecă pe bărbatul tău să ne dezlege ghicitoarea; altfel, te vom arde, pe tine și casa tatălui tău. Ne-ai adunat aici ca să ne jefuiți, nu-i așa?”

A fi ușor de înduplecat spre cele bune, este o roadă a Spiritului de Înțelepciune, după cum se spune în Iacob 3:17: „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică”.

21) **Îndurarea/mila (eleos)**, sensul din greacă este: compasiunea, mila.

Dumnezeu personal s-a descris prin cuvintele: „**Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie**” (Exod 34:6).

În Psalmul 116:5, se spune: „**Domnul este milostiv și drept și Dumnezeul nostru este plin de îndurare**”. Iar în, Psalmul 145:8: „**Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate**”.

În N.T. se spune despre Dumnezeu: „**Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit**” (Efeseni 2:4). În Iacob 5:11, Tatăl Ceresc este descris astfel: „**este plin de milă și de îndurare**”.

Cât de bogat și plin de îndurare este Dumnezeu? Îndurarea Lui „**fără margini**” (Neemia 9:19), sau „**îndurările Lui sunt nemărginite**” (1Cronici 21:13).

Dar și Domnul Iesus este plin de milă și îndurare (vezi: Matei 20:34; Marcu 1:41; Marcu 5:19; 6:34). Apostolul Pavel, Îl descrie astfel în Romani 10:12: „**În adevăr, nu este nici o**

deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă”.

Dumnezeu Tatăl și Domnul Iesus transmit slujitorilor Lor, îndurare (1Timotei 1:2; 2Timotei 1:2), de aceea se spune în Evrei 4:16: **„Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie”.**

Spiritul Sfânt, fiind Spiritul Tatălui și al Fiului, moștenind de la Ei calitățile lor, este un Spirit al milei și îndurării.

În Filipeni 2:1,2, se spune: **„Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând”.** Iar în Iacob 3:17: **„Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică”.**

În consecință, chiar dacă oamenii pot prin stăduință, prin învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, să fie îndurători (Efeseni 4:32; 1Petru 3:8), totuși oamenii care au primit Spiritul Sfânt, sunt miloși și îndurători, prin natura nouă ce au primit-o, care Îl exprimă pe Christos.

Să vedem în continuare, roada sau fațetele dragostei agape, descrise în 1Corinteni 13:4-8.

6. ANALIZA ROADEI DRAGOSTEI

După ce ești născut din nou, rezultatele locuirii Spiritului ar trebui să fie văzute în fiecare viață creștină, pentru că Spiritul va face o schimbare în noi.

Iesus a învățat că oamenii din lume, vor cunoaște pe adevărații creștinii, nu după activități, după cunoștința doctriinală, după daruri, ci după roade.

El spune: **„Păziți-vă la proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele”** (Matei 7:15-17).

Fiind vorba de roade la plural, Domnul nu s-a referit doar la Rada Spiritului, dar ea este motorul sau rampa de lansare a faptelor făcute în dragoste, indiferent că este comportarea în familie, predicarea evangheliei, facerea de ucenici, faptele bune, ajutarea săracilor, văduvelor, orfanilor, amabilitatea, bunăvoința, față de străini, etc.

Cu altă ocazie Domnul a zis: **„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”** (Ioan 13:34,35).

Chiar dacă un om are daruri deosebite, el nu trebuie urmat, dacă nu are roade. Apostolul Pavel consimte deplin cu aceasta. În discuția sa cu privire la darurile Spiritului, după ce îi îndeamnă pe credincioși să dorească cele mai bune sau cele mai importante daruri, el adaugă, de asemenea, că ei trebuie să caute roadele, altfel darurile nu le vor folosi. **„Umblați dar, după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespus mai bună”** (1 Corinteni 12:31). Apoi Pavel continuă și spune mai mult despre calea ce mai bună, despre cea mai înaltă cale și calitate: dragostea, când spune: **„Chiar dacă aș vorbi în limbi omeneste și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș**

împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic” (1 Corinteni 13:1-3).

După cum vedem, darul vorbiri în alte limbi, sau cel al profeției, darul credinței, darul dărnicii, darul martirajului, toate acestea fără dragoste: nu sunt nimic și nu folosesc la nimic.

Eu pot vorbi în limbi sau profeți cu scopul a ieși în evidență, ca ceilalți să mă aplaude, aduleze, înalte, dar fără ca eu să le exercit în dragoste; ci, ca corintenii prin daruri să demonstrez spiritualitatea mea, poziția mea înaltă spirituală, însă în realitate fără dragoste, eu nu sunt spiritual în realitate.

Un om poate avea toată credința, dar fără dragoste ar putea să critice și chiar să descurajeze pe cei mai slabi, să-i judece, ceea ce nu ar mai fi dragoste. Un om care împarte toată averea săracilor, o poate face pentru a ieși în evidență, sau pentru a primi o slujbă religioasă importantă ca răsplată, sau pentru a fi apreciat și recunoscut, pe când dărnicia făcută în dragoste este în ascuns, așa dovedim iubirea față de Singurul Dumnezeu, și așa oamenii, vor percepe acele lucruri materiale primite ca fiind de la Christos, că în Numele Lui ai am dat.

Un om care-și dă trupul să fie ars, să moară ca martir, poate să facă din motiv egoist, în primele secole, unii creștini credeau că dacă mor pentru Christos, sigur ajung în cer. Și unii doreau să ajungă cât mai repede în cer.

În contrast cu unii doritori de a ajunge cât mai repede în cer, și de a primi o răsplată mai mare, apostolul Pavel a spus în Filipeni 1:23-25: **„Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup. Și sunt încredințat și știu că voi rămânea și voi trăi cu voi toți, pentru înaintarea și bucuria credinței voastre”**. El a căutat folosul creștinilor fin Filipi și nu folosul lui de a scăpa de suferința de pe pământ și de a ajunge în pozițiile cele mai bune prin martiraj, chiar dacă la vremea hotărâtă a avut parte și Pavel de martiraj.

După ce arată importanța dragostei în viața fiecărui creștin, apostolul Pavel trece și analizează dragostea pentru a arăta ce înseamnă ea de fapt. În analiza lui Pavel, el descrie dragostea prin mai multe aspecte. Să le observăm una câte una. Azi avem mare nevoie de ele.

Calitățile dragostei sunt: **„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit”** (1Corinteni 13:4-8).

Să luăm pe rând și să le analizăm aceste calități:

a) **Dragostea este îndelung răbdătoare:** prima însușire a dragostei este că ea este îndelung răbdătoare, ea poate răbda mult, pentru că este o iubire venită din Dumnezeu.

Iar cu cât răbdăm pe un tată rău, pe un patron rău, pe un șef de echipă rău, cu atât ne dovedim dragostea față de el. Îndelunga noastră răbdare arată că noi îl îngăduim, nu reacționăm violent, verbal sau fizic, cu scopul ca într-o zi fie să se căiască, datorită cărbunilor aprinși ce i-am turnat pe capul lui prin dragostea noastră, fie judecat și osândit de Domnul că nu a primit mărturia dragostei noastre și nu s-a schimbat.

b) **„Dragostea este ... plină de bunătate:** dacă îndelunga răbdare este puterea dragostei, cea care te ajută să rămâi în dragoste în momente tensionate, bunătatea este carcaterul dragostei. A fi plin de bunătate, înseamnă să fi plin de dorința de a te comporta cu bunătate cu toți oamenii, chiar și cu dușmanii, sau cu cei apropiați din familie, pe care după un timp datorită familiarității îi vom trata repeziți, fără bunătate.

A fi plin de bunătate, înseamnă a fi plin de Spiritul Sfânt. Bunătatea dragostei venită prin Spiritul Sfânt, nu este bunătatea firească naturală, amabilitatea, care uneori oamenii o folosesc ca să manipuleze, prin care să-și pună o mască prin care să tragă foloase. Bunătatea dragostei divine, este aceea capacitate care nu se supără, care atunci când primește lovituri nu se transformă în răutate, ranchiună sau ură, neiertare sau răzbunare. Atunci când ești *plin de bunătate*, ai dragostea (agape)!

c) **dragostea nu pizmuiește:** dragostea nu invidiază, de ce? Deoarece ea nu caută doar folosul ei; ci, caută și folosul altora (Filipeni 2:4). Atunci când te poți bucura de realizările altora, de posesiunile materiale, de binecuvântările altora, de poziția socială sau darurile/slujbele spirituale din adunare, și nu

invidiezi, și nu zici în gând (de ce nu primesc și eu aceleași lucru), atunci ai dragostea (agape). Dragostea este mulțumită cu ce are, cu ce ți dă Dumnezeu, ea nu are nevoie să invidieze să pizmuiască să fie geloasă negativ pe alte persoane. Dragostea ea nu pizmuiește nu plânge, căci nu este egoistă; ci, are pace.

d) **dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie**: dragostea nu este centrată pe ea, este centrată pe Christos, și de aceea nu are nevoie să îngâmfe, ea pune realizările ei pe seama lui Christos, după cum Christos a luat păcatele noastre, așa dragostea i-a realizările noastre și i le dă Lui.

Mândria nu are răbdare (Ecleziast 7:8b), mândria nu poate fi plin de bunătate față de alții, ea pizmuiește, este invidioasă și geloasă când alții au mai mult sau egal cu el. Mândria vrea să fie prima, ea caută folosul său.

Dragostea nu se laudă deoarece ea nu este egocentristă, ea Îl laudă pe Dumnezeu ca fiind autorul și cel ce a dus la realizarea sau binecuvântarea respectivă.

Atunci când primești o funcție, realizezi ceva important, statutul tău financiar și social se schimbă, dacă nu te lauzi spunând: „EU am făcut...”, EU am realizat...”, înseamnă că ești egocentrist. Dar dacă ai dragoste de Dumnezeu, în primul rând vei spune: „Dumnezeu e minunat, căci El m-a binecuvântat cu...”.

e) **dragostea ...nu se poartă necuviincios**: o dată ce dragostea este opusul mândriei, și egoismului, este normal să nu se poarte necuvincios, deoarece ea ține cont de: conștiințele celorlalți și de bunul simț.

Atunci cât te consideri rege, despot, important, singurul de valoare pe pământ, calci peste cadavre, neținând conte de ei, tu le știi pe toate, tu faci ce vrei, căci doar nu mai unul există: tu...

Dragostea fiind atentă cu aproapele cu inima lui, cu conștiința lui sensibilă, ea nu se poartă necuvincios, ea este conștientă că fiecare om are o inimă, conștiință și suflet create de Dumnezeu, de aceea se poartă cuvincios.

f) **dragostea...nu caută folosul său**: iată motivul pentru care dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, nu invidiază, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuvincios, deoarece dragostea nu caută folosul său, ea este pusă în slujba semenilor, ea nu este egocentrică, ci altruistă, și plină de ematie, deoarece în primul rând, este Theocentrică (Dumnezeu în centru), și prin urmare iubește necondiționat creaturile care au

chipul și asemănarea lui Dumnezeu. El știe că nu poate spune că Îl iubește pe Dumnezeu, dar să urască omul creat după chipul Lui (comp. Iacob 3:9 cu 1Ioan 4:20,21). Dragostea agape nu caută folosul său, deoarece izvorăște din Dumnezeu, care L-a sacrificat pe Însuși Fiul Său unic născut, spre folosul nostru (Ioan 3:16).

g) **dragostea...nu se mânie:** având în vedere că dragostea nu caută folosul său; ci, pe cel al semenului său, ea nu are motiv să se mânie pe celălalt, deoarece ea dorește salvarea semenului, dând dovadă de îndelungă răbdare, căci îndelunga răbdare poate fi salvare pentru el (2Petru 3:15).

Dar nu trebuie să confundăm mânia față de persoane care ne irită, și față de acele persoane, trebuie să avem îndelungă răbdare spre salvarea lor.

h) **dragostea...nu se gândește la rău:** această frază: *dragostea...nu se gândește la rău*, putem să o înțelegem în trei feluri: 1) *nu se gândește la lucrurile rele ce i s-ar putea întâmpla*, dragostea este optimistă, care speră totul, ea nu pune răul în față, căci ea crede totul și nu pierde niciodată. 2) *dacă am fost răniți, jigniți, nu ne gândim la răzbunare sau la a rememora la infinit aceea greșală ci o iertăm, ea nu ține cont de răul suferit*, ea nu are un cont, care să contabilizeze greșelile celorlalți, ci are un burete care șterge și uită răul altora. Gândirea dragostei este optimistă, iertătoare și nu este concentrată spre rău. 3) dragostea nu se gândește că cealaltă persoană este înșelătoare, *ea nu este bănuitoare fără temei*.

i) **dragostea...nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr:** dragostea merge mână în mână cu adevărul, adevărul fără dragostea care să ierte, ucide, iar dragostea fără adevărul care să corecteze înșeală. Dragostea nu se poate bucura de nelegiuire, ea este dragoste venită din Dumnezeu Sfânt, nu o falsă dragoste tolerantă, care duce la pieire ca și dragostea marelui preot Eli față de fiii lui (A se citi: 1Samuel 2:12- 4:21). Dragostea se bucură de adevăr, căci fără adevăr nu există dragoste, valoarea dragostei este dată de adevăr. Dacă cineva a greșit, a jignit, a rănit, a furat, a distrus, doar întâlnindu-se prima dată cu adevărul care îl conștientizează de gravitatea faptelor lui, poate după aceea să se întâlnească cu dragostea și să aprecieze valoarea iertării ei. E normal ca dragostea să se bucure de adevăr, căci fără adevăr nu este dragoste și fără dragoste nu

este adevăr. O dragoste fără adevăr nu este dragoste. A fi o dragoste care nu ar muștra, corectă cu blândețe, care nu ar iubi cu adevărat sufletul omului și nu l-ar salva de la iad nu este dragoste!

î) **dragostea ...acopere totul:** dragostea acoperă totul, aceasta înseamnă de fapt a ierta: a uita și a acoperi totul cu dragostea. Dragostea celor maturi acoperă totul la cei începători, ca ei să nu se descurajeze, ci să se avânte pe calea credinței.

Dacă ești părinte, descurajezi copilul printr-un perfecționism bolnăvicios sau acoperi totul, dacă ești prezbiter, acoperi totul ceea ce Dumnezeu vrea să acopere?

Dragă cititor, a acoperi TOTUL nu înseamnă a tăinui păcatul, sau a acoperi fărădelegea, nu, a acoperi totul în dragoste, înseamnă după ce ai iertat să nu mai reamintești păcatul, înseamnă să acoperi lucrurile ce trebuie acoperite ca persoana în cauză, cu problema în trecut să poată face pași prin harul dat de Dumnezeu și de tine pe calea lui Dumnezeu.

j) **dragostea...crede totul:** dragostea crede totul în sensul că nu este suspicioasă, nu în sensul că este credulă, sau că se lasă înșelată. Atunci când vor apărea dovezi, dragostea nu va mai crede totul, căci ea se bucură de adevăr nu de nelegiure.

Până atunci însă, dragostea nu este: bănuitoare, suspicioasă, ea îl crede pe om pe cuvânt, ea nu face pe detectivul, nu este plină de suspiciuni, nu este negativă cu oamenii noi care apar în viața noastră, nu le oferă o motivație greșită, ea este optimistă și pozitivă, ea crede TOATE!

k) **dragostea...nădăduiește totul:** în ciuda circumstanțelor, a împrejurărilor, a ceea ce se vede, ce se aude, ce este palpabil, ea sare peste acestea și speră toate.

Ea nu se împiedică, nu se uită la prezent; ci, la viitor, nu se uită la mesajul dezastuos de azi, la știrea de azi, la situația de azi, ea nădăduiește totul.

Speră totul nu pentru că este credulă, optimistă exagerat sau că neaga realitatea prezentă, NU. Ea nădăduiește TOTUL, căci Îl cunoaște pe Dumnezeu, ea știe că Dumnezeu poate transforma din gunoi: perle, ea știe că promisiunile Lui și lucrarea Lui nu este împiedicată de circumstanțe și de aceea ea poate spera totul, Aleluia!

l) **dragostea...sufere totul:** pentru că „**Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu**

pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul”.

O dată ce dragostea nu este egocentrică, egoistă, mândră, dorește folosul altuia, este normal să sufere totul pentru Dumnezeu și semenii. Dragostea este acea forță care trece peste tot pentru a împlini scopul ei. Nici o suferință nu o poate împiedica să iubească, să vrea binele celuiilalt.

o) Dragostea nu va pieri niciodată: În timp ce toate celelalte lucruri vor pieri, chiar: **„prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit”** (1Corinteni 13:8), nădejdea va trece când se va materializa ceea ce am sperat; a fi cu Domnul în cer, credința va trece, deoarece după ce Îl vom vedea cum este nu mai trebuie să credem, ci știm că El există că L-am și văzut (1Ioan 3:2).

Dragostea nu trece, ca la un moment dat să o abandonăm, căci dragostea nu dă greș niciodată. Dragostea nu trece, pentru că Dumnezeu nu trece, și Dumnezeu este dragoste (1Ioan 4:8).

7. CE TREBUIE SĂ FACI CA SĂ AI ROADA SPIRITULUI?

O viță de vie poate avea slabă roadă sau bună roadă, chiar dacă ea este mai mare, întinsă, cu multe mlădițe sau cu puține mlădițe. Astfel după cum mai mulți factori contribuie la recolta viței de vie, tot așa mai mulți factori contribuie la a avea roada Spiritului (Spiritului Sfânt).

Astfel tu poți avea darurile Spiritului și ele se pot manifesta, mai ales când tu te rogi sau ești la adunare, însă tu poți să stai prost cu roada Spiritului. Corinteni aveau toate darurile dar stăteau prost cu roada (1Corinteni 1:7; 3:1-3). Cum e posibil așa ceva?

Ei bine e posibil, pentru că ei căutau doar unele lucrări ale Spiritului (vorbind în alte limbi) prin care doreau să impresioneze pe ceilalți, dar ei nu căutau și dragostea, care este tot o lucrare a Spiritului.

Astfel revenind la ilustrarea cu vița de vie, ei blocau roada viței de vie, și puneau accentul doar pe mlădițe să fie cât mai mari și cât mai lungi, ei nu voiau să taie mlădițele ca seva să se concentreze asupra roadei, asupra strugurilor, ca aceștia să fie din abundență și nu mlădițele.

Tot astfel și în prezent există biserici care pun accentul pe anumite lucrări ale Spiritului, în detrimentul roadei, roadele nu sunt așa vizibile, nu izbesc privirile, ele țin mai mult de caracter, ele sunt mai mult lucrarea lui Dumnezeu **în om**, în personalitatea lui, pe când darurile sunt lucrarea lui Dumnezeu **prin om** și nouă ne place să fim în centrul atenției să facem spectacol, să arătăm cât suntem de spirituali.

Probleme asemănătoare cu Corinteni aveau și Galatenii, ei nu umblau prin Spirit. Unii dintre ei au căzut fie în extrema respectării legii lui Moise, fie în cea a faptelor carnale (Galateni 5:4,15). Ei chiar dacă mai avea unele daruri spirituale (Galateni 3:5), deci ei trăiau prin Spiritul, sau mai erau încă conectați la butucul de vie care este Christos, totuși ei nu umblau prin Spiritul (Galateni 5:25), și prin urmare ei treptat se despărțeau sau se separau de Christos, acceptând doar anumite lucrări ale Lui. Ei nu înțelegeau că legea lui Christos, este însuși Spiritul care îi călăuzește (Galateni 5:18),

astfel noi nu avem o lege scrisă pe piatră care să ne călăuzească ci una scrisă pe inimă de Spiritul Sfânt.

Ei erau carnali și făceau tot mai mult faptele cărnii (Galateni 5:16-21).

Revenind însă la Corinteni care aveau darurile însă nu și roada, putem să comparăm situația lor și mentalitatea lor cu a unui om care este interesat de cadourile și jucăriile părintelui dar nu de a-și însuși caracterul părintelui lor. Ei doresc să fie totdeauna în centrul atenției. Ei sunt interesați doar de mâna Tatălui ceresc nu și de fața lui. Ei sunt tari spiritual când sunt purtați de valul Spiritului, când prezența lui Dumnezeu se manifestă cu putere, când există un curent ca și la pășări, un curent de aer ascendent care îi ridică în sus, fără să mai bată din aripi, când mâna Tatălui îi ține dinapoi ca să nu cadă de pe bicicletă, dar ei cad atunci când mâna tatălui nu se mai manifestă cu putere, când curentul de aer se oprește sau valul Spiritului se termină. Ei sunt instabili pentru că nu au roada, nu au caracter. Dar oamenii care au roada sau caracter chiar și în situația ca Spiritul să nu mai fie așa intens, ei sunt loiali și ascultă de Cuvânt, pentru că o roadă a Spiritului este credincioșia (loialitatea) dar oamenii care au pus accentul dar pe un anumit dar, la presiuni sau la ispite cade, pentru că nu au roada. Însă există și reversul medaliei, adică să ai roada, să pui accentul pe caracter dar să elimini darurile. Într-o astfel de situație se aflau probabil Tesaloniceni, care erau mândri, dar care se opunea profeției și astfel stingeau Spiritul (1Tesaloniceni 5:19-21). Ei erau atât de mândri încât aveau îndoieli cu privire la învierea morților (1Tesaloniceni 4:13). Astfel există și astăzi biserici care sting Spiritul, ei pierd ocazia să prindă un curent de aer care să-i ridice, un val care să-i poarte, și ei tot timpul trebuie ei să bată din aripi, iar până la urmă obolesc, ele sunt biserici stabile dar uscate, fără viața de la Spiritul.

De aceea, noi trebuie să căutăm și roada și darurile, trebuie să-i căutăm și să prindem și valul Spiritului și curenții de aer, dar când aceștia își slăbesc intensitatea noi trebuie să rămânem credincioși făcându-ne partea noastră, căci ni sa arătat ce este bine și ce trebuie să facem (Mica 6:8). Astfel în viața unui creștin vor fi momente când vom face binele purtați mai mult

de Spiritul dar și momente în care voința și puterea noastră vor fi importante.

În concluzie, roadele sunt tot lucrarea spiritului dar în om, ele pun accentul pe caracter, iar darurile sunt lucrarea spiritului prin om. Roadele nu trebuie separate de daruri căci vin de la același Spirit, ele nu se exclud, ci se presupun reciproc.

Astfel Biblia ne învață să urmărim roada sau virtuțile creștine, dar și darurile cum ar fi să proorocim, după cum spune Pavel în 1Corinteni 14:1 unde se spune: „ **Urmăriți dragostea.** (deci roadele) **Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să proorociți.**”

Cum să cauți roada?

Roadă este lucrarea Spiritului din tine, de a te schimba după chipul lui Christos. Roadă Spiritului sau „**fructul Spiritului**” (KJV), este ceea ce produce Spiritul Sfânt în noi, atât ca calități lăuntrice, precum și ca fapte/lucrări, deoarece roada este în opoziție nu cu calitățile cărnii, ci cu faptele cărnii.

Această producție a Spiritului este directă și indirectă. **Directă** este când Spiritul manifestă aceste calități în mod spontan și natural în noi fără contribuția noastră, și **indirectă** producția este, când Spiritul a rodit aceste calități în caracterul nostru, ca și cum caracterul nostru este pământul unde Spiritul a semănat, sămânța este lucrarea Spiritului, iar efectul este un caracter schimbat, care astfel este fructul sau efectul ce s-a produs în urma lucrării Spiritului Sfânt.

Dacă comparăm roada (fructul) Spiritului, cu fructele obținute dintr-o livadă, ne dăm seama că în timp ce partea omului este să semene, să ude, să curețe pomii, etc. partea lui Dumnezeu este să facă să crească. Însă cel ce seamănă și udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu care dă creșterea (1Corinteni 3:6-9). Omul doar trebuie să colaboreze cu Spiritul, să-L lase să lucreze, să-și plieze, voința, credința, faptele pe îndemnurile Spiritului. Astfel omul poate bloca sau lăsa liber ca roada Spiritului să curgă prin el, după cum un agricultor poate ajuta sau frâna, îngreua, roada din pomi prin modul cum taie crengile, le stropște cu soluții contra insectelor, cum udă, cum tratează pomii.

Omul nu poate să facă singur ca pomii să rodească, oricât i-ar uda, săpa sau trata, aceasta ține de Dumnezeu. Și pe de altă parte Dumnezeu a ales să lucreze prin om, dându-i lui o parte

din responsabilitate, așa că El niciodată nu va semăna, uda, săpa.

Ce poate face omul și este îndatorirea lui, trebuie să facă omul, Dumnezeu este credincios și sigur își va face partea Lui.

În ce privește calitățile creștine, roada Spiritului reprezintă o parte din lucrarea lui Dumnezeu care fiind prezent în noi prin Spiritul ne ajută să le avem.

Însă, roada Spiritului se manifestă în noi, în măsura în care ne deschidem la Spiritul Sfânt și-L lăsăm să lucreze, noi o putem bloca sau o putem lăsa să lucreze liber în noi, o putem însufleți sau o putem stinge, căci noi putem stinge Spiritul, și implicit și roada Spiritului, sau putem reaprinde Spiritul și implicit roada Lui (comp. cu 1Tesaloniceni 5:19 cu 2Timotei 1:6,7).

Noi putem avea Spiritul Sfânt și să avem o slabă roada a Spiritului, dacă prin păcat, atitudinea noastră greșită, noi blocăm ca Spiritul să lucreze în noi.

Astfel roada Spiritului nu este doar manifestarea Spiritului din credincios, adică vine un Spirit de dragoste, am dragoste, vine un Spirit de bucurie, am bucurie, vine Spiritul Sfânt ca Spirit de pace, am pace. Nu, roada Spiritului, este mai mult decât anumite manifestări temporare și sporadice ale prezenței divine, ea este ceea ce rodește natura divină din noi, natură divină care nu pleacă din credincios. Vor fi momente când vom avea anumite manifestări de putere, de bucurie, de pace, etc., dar roada Spiritului în noi, nu sunt doar aceste manifestări, ci sunt: calitățile, virtuțile sau însușirile, noi fapte care a luat chip în noi prin nașterea noastră din El.

Care ar fi câteva lucruri pe care să le putem face să avem roada Spiritului:

1) Să ne căim, să credem în Iesus, să ne botezăm în apă, și astfel să experimentăm nașterea din nou, primirea naturii celei noi (Ioan 3:3-5; Fapte 2:38; 2Corinteni 5:17; 2Petru 1:3,4).

2) După aceea, să ascultăm de Dumnezeu și de călăuzirea Spiritului ce am primit-o odată cu nașterea din nou (Fapte 5:32; Romani 8:14), să căutăm să avem cât mai mult umplerea cu Spiritul Sfânt (Efeseni 5:18-21).

3) Nu trebuie să ne mulțumim că avem Spiritul (suflarea de viață), noi trebuie să umblăm în Spiritul Sfânt (Galateni 5:16,25), și ca efect al umblării în Spiritul sau îndrumarea Spiritului, roada va crește.

4) Să tai mlădițele nefolositoare, tot ceea ce în viața noastră înăbușă sau împiedică ca roada să se dezvolte în noi, să eliminăm.

5) A sta în prezența lui Christos zilnic, și a cere roada, și ca Spiritul să ne transforme într-un caracter ca al Lui (Romani 8:29), dorind ca noi să ne micșorăm și ca El să crească în noi (Ioan 3:30), ca noi să fim nimic și ca El să fie totul (Galateni 2:20; Coloseni 3:11).

8. CARE SUNT ALTE LUCRĂRI ALE SPIRITULUI SFÂNT?

Pe lângă: nașterea de sus (și lucrările simultane asociate nașterii: înfierea, ungerea, etc.), pe lângă botezul în Spirit Sfânt, pe lângă roada Spiritului și darurile Spiritului Sfânt, există și alte lucrări ale Spiritului Sfânt.

- 📖 Prin Spiritul Sfânt s-a creat cerul și pământul (Geneza 1:2 comp. cu Psalmul 33:6), prin acesta se susține existența universului (Iov 26:13; Fapte 17:25).
- 📖 Prin Spiritul Sfânt a fost înviat Iesus (Romani 8:11), a fost dată viață oamenilor (Geneza 2:7; Iov 33:4).
- 📖 Prin El a fost inspirată Biblia (2Samuel 23:2; 2Petru 1:21).
- 📖 Spiritul Sfânt dovedește lumea ca fiind vinovată în ce privește păcatul, dreptatea și judecata (Ioan 16:8).
- 📖 O altă lucrare este sfințirea progresivă care produce în mod treptat caracterul Domnului Iesus (1Petru 1:2; Galateni 4:19; Efeseni 3:16-19).
- 📖 El călăuzește în tot adevărul și vestește lucrurile viitoare (Ioan 16:13).
- 📖 Prin Spiritul Sfânt se alege oamenii pentru serviciile din corpul lui Christos (1Corinteni 12:5; Fapte 13:2; 20:28).
- 📖 Prin Spiritul Sfânt se dirijează lucrarea de predicare a Evangheliei (Fapte 16:6-9). Spiritul Sfânt umple oameni, este turnat peste ei (Fapte 2:2; 4:17,35), îmbracă oameni (Luca 22:49).
- 📖 Lucrarea Spiritului Sfânt este și de a ajuta, mângâia, fiind Mângâietorul (Ioan 14:16) El călăuzește în tot adevărul și vestește lucrurile viitoare (Ioan 16:13).
- 📖 Dă viață în om, fiind Spirit (suflare) de viață: Geneza 6:3; Iov 34:14,15; Ezechiel 37:9,10,14; Ioan 6:63; 2Corinteni 3:6; Apocalipsa 11:11).
- 📖 Tălmăcește visele: Geneza 41:16-38.
- 📖 Dă înțelepciune, pricepere și cunoștință în tot felul de lucrări: Exod 31:3; 35:31; Isaia 11:2.
- 📖 Profeția: Numeri 11:29; 24:2-4; 1Samuel 10:6,10; 2Cronici 20:14-20; Luca 1:67; Fapte 11:28; 2Petru 1:21.
- 📖 Putere fizică: Judecători 14:6,19; 15:14; 19:23.
- 📖 Inspiră cuvinte: 2Samuel 23:2; 1Cronici 12:18; Matei 22:43; Marcu 12:36; Fapte 1:2.

- 📖 Răpește, transportă un om dintr-un loc în altul: 1Regi 18:12; 2 Regi 2:16; Ezechiel 8:3; 11:1,24; 37:1; 43:5; Matei 4:1; Luca 4:1; Fapte 8:39.
- 📖 Învăță: Neemia 9:20; Ioan 14:26.
- 📖 Înștiințează: Neemia 9:30; Luca 2:26; Fapte 20:23.
- 📖 Călăuzește: Psalmul 143:10; Romani 8:14; Ioan 16:13; Galateni 5:18.
- 📖 Sfătuiește, întărește, dă tărie, insuflă frica de Iehova: Isaia 11:2; Efeseni 3:16.
- 📖 Prin Spiritul Sfânt se fac alianțe, legăminte: Isaia 30:1.
- 📖 Transformă pustia în pământ roditor: Isaia 32:15.
- 📖 Călăuzește animalele spre împlinirea profețiilor: Isaia 34:11-16.
- 📖 Prin El se vestește, se predică: Isaia 42:1; 1Petru 1:12; Romani 15:19; Efeseni 6:17.
- 📖 Prin Spiritul Sfânt sunt binecuvântați copiii: Isaia 44:3.
- 📖 Spiritul Sfânt este trimis împreună cu profeții spre ai ajuta: Isaia 48:16.
- 📖 Pune pe fugă armatele dușmane: Isaia 59:19.
- 📖 Spiritul Sfânt unge cu scopul de a împuternici, spre a duce vești bune a predica un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeuului nostru; pentru a vindeca pe cei cu inima zdrobită, pentru a mângâia pe toți cei întristați; și pentru a elibera: Isaia 61:1,2; Matei 12:18; Luca 4:18,19.
- 📖 Spiritul Sfânt luptă contra celor ce I s-au făcut vrășmași: Isaia 63:10.
- 📖 Duce la odihnă: Isaia 63:14.
- 📖 Spiritul Sfânt celui cel umple, îi dă putere, îl energizează, îl umple de vlagă: Mica 3:8.
- 📖 Spiritul Sfânt oferă cunoștința dreptății: Mica 3:8.
- 📖 Spiritul Sfânt face lucrări de putere: Zaharia 4:6.
- 📖 Spiritul Sfânt transmite oamenilor mesaje de la Dumnezeu: Zaharia 7:12.
- 📖 Spiritul Sfânt a făcut lucrarea de a duce persoana Fiului în burta Mariei: Matei 1:18,20; Luca 1:35-37.
- 📖 Spiritul Sfânt vorbește prin oameni și le transmite adevărul divin: Matei 10:20; Marcu 13:11; Luca 12:12; Fapte 1:16; 4:25.

- 📖 Demonii (dracii) se scot afară cu Spiritul lui Dumnezeu: Matei 12:28.
- 📖 Spiritul Sfânt, mână, conduce, cârmuiește: Marcu 1:12; Luca 2:27; Galateni 5:16.
- 📖 Spiritul Sfânt lucrează bucuria: Luca 10:21; Fapte 13:52; Romani 14:17; 1Tesaloniceni 1:6.
- 📖 Spiritul Sfânt aduce aminte lucrurile învățate de Isus: Ioan 14:26.
- 📖 El mângăie fiind Mângâietorul, Ajutorul: Ioan 14:26; 15:26; 16:13; Filipeni 1:19.
- 📖 Spiritul Sfânt mărturisește: Ioan 15:26; Fapte 5:32; Romani 8:16; Evrei 10:15; 1Ioan 5:6,8.
- 📖 Spiritul Sfânt descoperă lucrurile viitoare și vestește: Ioan 16:13-15.
- 📖 Spiritul Sfânt Îl premărește pe Domnul Iesus: Ioan 16:14.
- 📖 El ne convinge de păcat (Ioan 16:8).
- 📖 El face minuni (Fapte 8:39).
- 📖 Spiritul Sfânt dă putere, îndrăzneală spre mărturisirea lui Christos: Fapte 1:8; 4:31; 1Tesaloniceni 1:5.
- 📖 Spiritul Sfânt dă vorbirea în alte limbi, vise, viziuni: Fapte 2:1-4, 17,18; Fapte 19:6.
- 📖 Spiritul Sfânt vorbește: Fapte 8:29; 10:19; 11:12; 13:2; 28:25; 1Timotei 4:1; Apocalipsa 2:7,11,17,29; 3:6,13,22; 14:13; 22:17.
- 📖 Spiritul Sfânt dă putere supranaturală prin care se face vindecări și exorcizări: Fapte 10:38.
- 📖 Spiritul Sfânt trimite lucrători: Fapte 13:4.
- 📖 Spiritul Sfânt poate opri anumite inițiative, misiuni: Fapte 16:6,7.
- 📖 Spiritul Sfânt pune supraveghetori peste turmă: Fapte 20:28.
- 📖 Spiritul Sfânt dovedește cu putere: Romani 1:4; 1Corinteni 2:4.
- 📖 Spiritul Sfânt transmite dragostea lui Dumnezeu: Romani 5:5.
- 📖 Spiritul Sfânt transformă oameni pământești, sufletești, carnali în oameni spirituali: Romani 8:9.
- 📖 Prin Spiritul Sfânt se înviază morții: Romani 8:11.
- 📖 Spiritul Sfânt te ajută să omori faptele corpului: Romani 8:13.

- 📖 Spiritul Sfânt mijlocește pentru sfinți și te ajută în rugăciune: Romani 8:26,27; 15:30; Iuda 20.
- 📖 Spiritul Sfânt luminează conștiința: Romani 9:1.
- 📖 Spiritul Sfânt sfințește: Romani 15:16; 1Petru 1:2; 2Tesaloniceni 2:13.
- 📖 Spiritul Sfânt dezvăluie lucrurile lui Dumnezeu: 1Corinteni 2:10.
- 📖 Spiritul Sfânt ne ajută să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu: 1Corinteni 2:12.
- 📖 Spiritul Sfânt te ajută să vorbești despre lucrurile date de Dumnezeu, întrebuițând o vorbire spirituală: 1Corinteni 2:13.
- 📖 Spiritul Sfânt te spală, sfințește și îndreptățește: 1Corinteni 6:11; 1Petru 1:22.
- 📖 Spiritul Sfânt strigă Aba în inima copiilor lui Dumnezeu: Galateni 4:6.
- 📖 Spiritul Sfânt descoperă (revelează, dezvăluie): Efeseni 3:5.
- 📖 Prin Spiritul Sfânt Domnul păzește ceea ce cretinul i-a încredințat: 2Timotei 1:1.
- 📖 Cu ajutorul Spiritului Sfânt, Christos s-a dat jertfă pentru păcate: Evrei 9:14.
- 📖 Cu ajutorul Spiritului Sfânt adunarea se înmulțea ca număr: Fapte 9:31.
- 📖 Spiritul Sfânt dă îndemnuri, imbolduri: Romani 8:1,4,5.

9. CUM SĂ FI PLIN ȘI SĂ UMBLI ÎN SPIRIT SFÂNT?

Biblia ne spune câteva lucruri pe care le putem face pentru a fi plini cu Spiritul Sfânt, și un prim aspect este rugăciunea, noi nu trebuie să ne rugăm doar pentru ca să primim Spiritul Sfânt (Luca 3:21,22; 11:13); ci, să ne rugăm pentru a fi umpluți și reumpluți (Fapte 1:14; 2:1-4; 4:24-31), să fim întăriți de puterea Spiritului, ca Iesus să locuiască în inima noastră și să ne umplem de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3:14-19) și să rămânem în Spiritul (comp. Galateni 3:3 cu 5:25).

Noi trebuie să ne rugăm pentru a primi atât noi cât și copii noștri spirituali, un Spirit de înțelepciune și de dezvăluire (Efeseni 1:15-17).

În această privință a umplerii, să analizăm și textul din Efeseni 5:18-21 unde se spune: „**Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh. Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Mulțamiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos. Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos.**”

Deci umplerea cu Spiritul Sfânt se obține prin evitarea păcatului, căci noi nu trebuie să ne îmbătăm și astfel să fim conduși de alcool sau de alte pofte și păcate; ci, să fim spirituali și să căutăm ca Spiritul Sfânt să ne călăuzească și să ne umple.

Și aici se spune să vorbim lucruri spirituale între noi, să cântăm cântări de laudă și spirituale, și să avem o viață de rugăciune, unde să-i mulțumim „**totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos**”. Biblia și în alte părți indică că rugăciunea, stăruința în rugăciune duce la primirea sau umplerea cu Spiritul Sfânt.

Un alt aspect este: „**Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos**”, aceasta înseamnă smerenie, umilință, dragostea care dă înțietate, căci noi trebuie să îi considerăm pe ceilalți mai presus de noi înșine, și atunci vom avea gândirea lui Christos și părtășia sau legătura Spiritului Sfânt (Filipeni 2:1-5). Astfel pentru a fi plini de Spiritul lui Dumnezeu este important să

învăţăm supunerea căci este scris: „**Supuneţi-vă unii altora**”. Acest lucru putem să-l arătăm în momentul când ne integrăm într-o adunare creştină, sau în familie, la locul de muncă, etc. atunci când acceptăm autoritatea şi sfaturile altora, arătăm că avem Spiritul lui Christos care pe pământ era supus şi smerit. În Fapte 5:32, se spune clar: „**Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca şi Duhul Sfânt pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.**” Iar în 1Ioan 3:24, arată că după ce am devenit copii ai lui Dumnezeu, după ce am primit Spiritul, trebuie să ascultăm, să păzim poruncile lui Dumnezeu, cele ale noului legământ, ca Dumnezeu să rămână în noi prin Spiritul Sfânt. Acolo se spune: „**Cine păzeşte poruncile Lui, rămâne în El şi El în el. Şi cunoaştem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni L-a dat**”.

Noi nu doar trebuie să fim umpluţi de Spiritul Sfânt, ci trebuie să ne lăsăm cârmuiţi de El, şi să umblăm cârmuiţi de El, căci este de asemenea, scris: „**Zic dar: umblaţi cârmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pământeşti. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti: Sunt lucruri potrivnice unele altora...**” (Galateni 5:16,17). Astfel dacă ducem o viaţă de ascultare faţă de Spiritul Sfânt, în care ne vom crucifica carnea sau firea păcătoasă, atunci vom face loc Spiritului în viaţa noastră, căci în măsura cât ne golim de Eul nostru, şi ne lăsăm cârmuiţi de Spiritul Sfânt, în măsura aceea suntem umpluţi şi conduşi de Spiritul Sfânt.

Ca să umblăm în Spiritul, trebuie să avem prima dată Spiritul Sfânt ca să putem avea „**îndemnurile Duhului**” (BC) şi să umblăm astfel în călăuzirea Spiritului (Romani 8:1-14), şi nu în fire şi în îndemnurile firii.

Pentru a rămâne constanţi umblând cârmuiţi de Spiritul Sfânt sau după îndemnurile Spiritului, trebuie să semănăm în Spiritul, în Galateni 6:8, se spune: „**Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viaţa veşnică**”.

Noi avem nevoie să semănăm în Spiritul, lucruri care vor duce la umplerea noastră şi la umblarea, călăuzirea Spiritului, rugăciune, post, citirea şi meditarea asupra Scripturii, cântările de laudă şi spirituale, întrunirile spirituale ale adunării, unde

vor fi o închinare spirituală, profeții prin Spiritul, cântări și rugăciuni prin Spiritul, predici prin Spiritul, tot ce vine de la Spiritul Sfânt va zidi Spiritul Sfânt din noi, și Spiritul nostru, toate acestea vor semăna în Spiritul care este noi spre viața veșnică.

În concluzie: primirea Spiritului și umplerea cu Spiritul Sfânt va putea duce la gândirea sau îndemnul Spiritului, la umblarea, și călăuzirea în Spiritul Sfânt, dacă în fiecare zi ne răstignim firea păcătoasă (carnea) și ne reumplem cu Spiritul. Spiritul Sfânt lucrând liber în noi, deoarece firea răstignită nu-L va mai putea împiedica, ne va îndemna spre lucruri care Îl vor glorifica pe Domnul Iesus Christos, și ne va da o călăuzire personală, o mărturie launtrică pe care trebuie să o urmăm prin credință, chiar dacă uneori rațiunea sau sentimentele noastre vor spune altceva, noi trebuie să ne luăm după Spiritul Sfânt și nu după ce ne spun: simțurile, sentimentele, rațiunea, toate acestea trebuie anulate în favoarea călăuzirii Spiritului Sfânt.

În final, voi prezenta pe scurt ce trebuie să facem practic ca să fim umpluți cu Spiritul Sfânt:

 Roagă-te smerit lui Dumnezeu și mărturisește-ți păcatele Lui (1Ioan 1:8,9), cere-i să te umple cu Spiritul Sfânt (Luca 11:13), și mulțumește-i prin credință pentru acest dar și pentru toate lucrurile (1Tesaloniceni 5:18). Învață să ai o inimă mulțumită și încrezătoare și să faci cât mai multe rugăciuni de mulțumire și la bine și la rău (Efeseni 5:20).

 Postește, postul este pentru Tatăl ceresc, în post este o mare putere, Domnul Iesus a postit (Matei 4:1-11) și toți sfinții au postit, apostolul Pavel care umbla pe urmele lui Iesus (1Corinteni 11:1), a postit adesea (2Corinteni 11:27), iar prin el a lucrat Spiritul Sfânt cu putere (Romani 15:18-20). Un sfat primit prin Spiritul, este să postești cât mai des, zilnic, chiar dacă postești mai puțin 16-20 de ore pe zi.

 Hrănește-te cu Cuvântul lui Dumnezeu și caută să fi îmbibat cu El, meditănd profund asupra lui (Coloseni 3:16), de asemenea împărtășește cu frații și surorile acest cuvânt, dar și cu cei din lume pentru că Iesus este cu noi și ne umple cu Spiritul Său doar dacă căutăm să predicăm să

învățăm și să facem discipoli (Matei 28:19,20; Fapte 1:8). El nu-i umple cu Spiritul Său pe cei leneși, lași și fricoși în al mărturisirii.

 Păzește-te de păcat și de orice formă a răului, **fi plin de har** de iubire, iertare și de îndurare (1Tesaloniceni 5:22; Galateni 5:22,23; Coloseni 3:12-14), căci dacă trăiești în păcat, sau păstrezi amărăciunea, ura și ne-iertarea nu poți fi umplut cu Spiritul Sfânt (Matei 6:14,15; Evrei 12:15).

 Ferește-te să întristezi sau să stingi Spiritul Sfânt, atunci când păcătuiești în ciuda îndemnurilor și a călăuzirii Spiritului Sfânt, atunci tu stingi Spiritul, dacă respingi prorociile sau înștințările Spiritului, și umbli în viața creștină de capul tău (1Tesaloniceni 5:19-21). Dacă păcătuiești prin răzvrătire contra Spiritului, prin cuvinte murdare, amărăciune, iuțime, mânie, strigare, defăimare, cu răutate, și nu ești milos și bun față de frați tăi tu întristezi Spiritul Sfânt (Isaia 63:10; Efeseni 4:30-32). De aceea nu întrista Spiritul Sfânt, ci caută să fi plin cu Spiritul Sfânt!

Calea Creștină
2021 – Arad
caleacrestina@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro